

ZDRAVSTVENI FOND: SOS!

LJUBLJANSKI ZDRAVSTVENI FOND DELA POD NAJTEŽJIMI POGOJI MED TOVRSTNIMI USTANOVAMI V DRŽAVI. PRISILJEN JE POSLOVATI BREZ ODLOKA O USTANOVITVI IN BREZ PRAVILNIKA. ZATO JE POTREBNO, DA IZVRŠNI SVET ČIM PREJ SPREJME ŽE SEŠTAVLJENI PREDLOG ODLOKA O USTANOVITVI IN ORGANIZIRANJU ZAVODA ZA ZDRAVSTVENO ZAŠČITO ŠTUDENTOV. S TEM BO NAMREČ SELE OMOGOČENO USPEŠNO DELO PRI ZDRAVSTVENI ZAŠČITI ŠTUDENTOV.

Od ustanovitve leta 1946 je Zdravstveni fond univerze in visokih šol v Ljubljani posloval po začasnem pravilniku in poslovniku. Upravni odbor se je v vseh teh letih trudil, da bi delo zdravstvenega fonda prilagajal novim razmeram. Jasno je, da je poslovanje le po nekem začasnem pravilniku in v dopolnilnih določbah in navodilih upravnega odbora težko in nujno, neurejeno. Če pri tem upoštevamo še pomanjkanje prostorov in preobremenjenost osebja, se moramo čuditi, kako je zdravstvenemu fondu uspelo izvesti toliko dela pri zdravstveni zaščiti študentov.

V štud. letu 1956-57 je splošna ambulanta, ki je skupaj z zobno ambulanto pod upravo šolske poliklinike, nudila zdravniško pomoč v 6.833 primerih. Se mnogo bolj obremenjena je bila zobna ambulanta, kjer sta delala le dva dentista, ki pa sta izvršila 8.000 ordinacij, 2051 prvih pregledov, 605 rentgenskih posnetkov in 224 protetičnih del.

Po dolgem prizadevanju je le uspelo organizirati še tretjo zobno ordinacijo in sicer v naselju. S tem bo v precejšnji meri izboljšano zdravstveno varstvo študentov. Toda če primerjamo stanje zdravstvene zaštite

študentov v Ljubljani s stanjem v Zagrebu, kjer imajo za 15.000 študentov 12 zobozdravnikov in dentistov, še vedno ne moremo biti zadovoljni. V Ljubljani imamo za 6.000 študentov le tri dentiste in nobenega zobozdravnika.

Fluorografiranje za vse slušatelje je bilo izvedeno tudi v preteklem študijskem letu. Prav tako tudi BCG cepjenje novincev. Fluorografiranje je zajelo 5.874 študentov. Besežiranje pa 1.600 študentov. V preteklem letu je tudi prvič uspelo, da so bili pregledani ob pomoči rektorata in posameznih fakultet res vsi študentje.

Zdravstveni fond je tudi v preteklem študijskem letu organiziral sistematične zdravniške preglede novincev. Toda pokazalo se je, da je to v sedanjih pogojih nemogoče, zato so morali prekiniti s pregledi, preden so lahko zajeli vse fakultete. Prostorji namreč ne omogočajo takih pregledov in je zato trpelo redno delo zdravstvenega fonda. Poleg tega pa so zdravniki že tako preobremenjeni. Obljubljeno je, da bodo za take sistematične preglede študentov na razpolago možnosti na ambulantni za polikline bolezni.

Investicij za dograditev doma na Mežakih tudi v preteklem štud. letu ni bilo mogoče do-

biti. Da bi rešili nedograjeno stavbo popolnega propada, bo zdravstveni fond morda odstopil stavbo v dograditev neki drugi zdravstveni ali drugačni ustanovi, obdržal pa bo pri tem določene ugodnosti za študente.

Prostorji, ki jih ima sedaj zdravstveni fond, so mu bili dodeljeni leta 1948. Od takrat pa do danes so se razmere tako spremenile, da prostorji ne ustrezajo več in da ovirajo vsako širše zasnovano delo. V načrtu je zgraditev posebne stolpnice v naselju, kjer bi bili vsi prostorji, potrebni za zdravstveno zaščito študentov. Pričakujemo, da bodo z gradnjo pričeli že prihodnje leto.

Sedanje zdravstvene razmere med študenti zahtevajo bolj organizirano zdravstveno službo. V primeri z ljubljanskim zdravstvenim fondom so sorodne ustanove v drugih univerzitetnih centrih v državi naravnost siljajo urejene. Naš zdravstveni fond, po 11 letih obstoja, nima niti urejenega pravnega stanja, niti odloka o ustanovitvi niti ni določeno, ali je v položaju zdravstvenega doma ali v položaju ustanove s samostojnim finansiranjem.

Ko je letos spomlad uniiverzitetni svet razpravljal o zdravstvenem fondu, je uvidel, da je

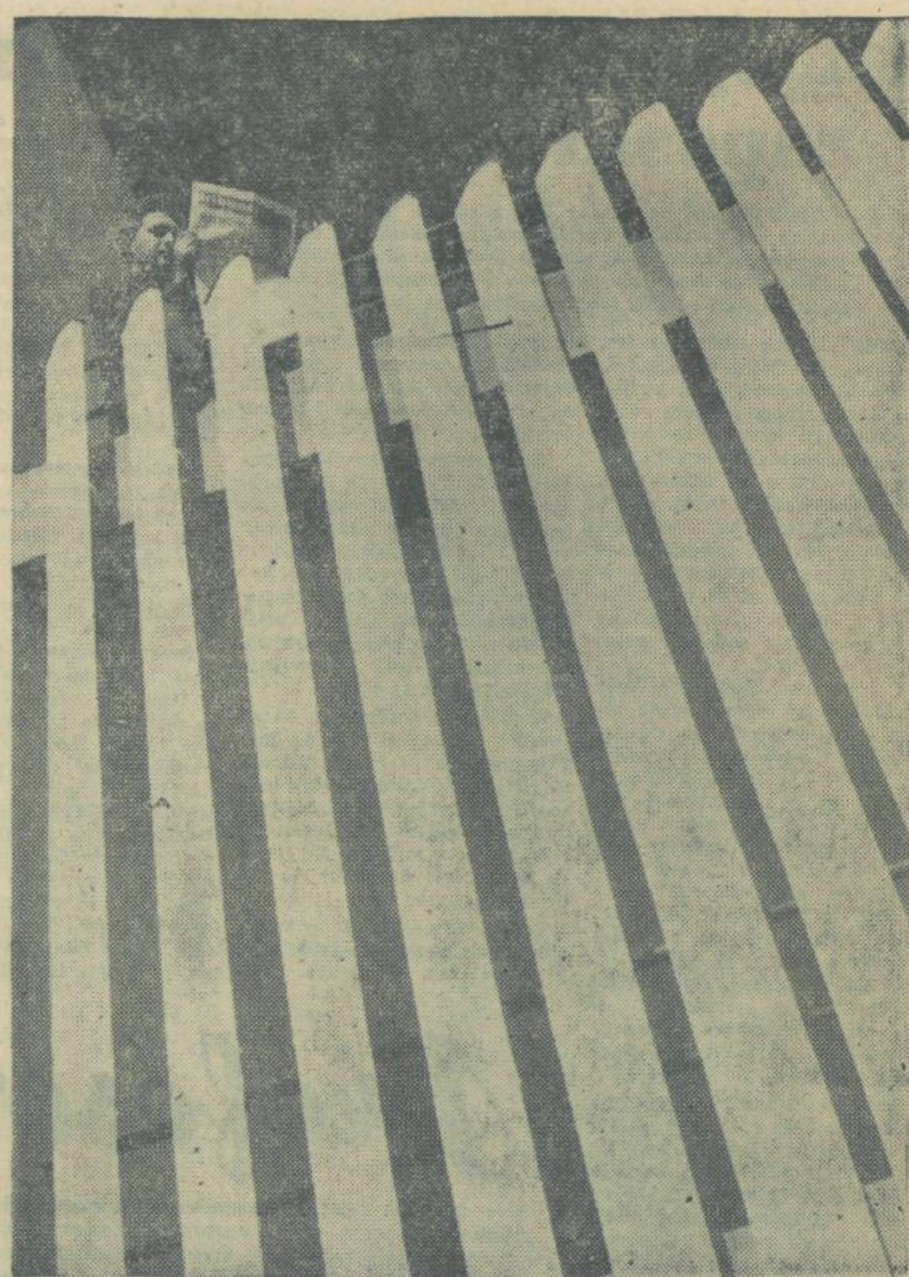
treba tako urediti te razmere. Rektor prof. dr. B. Lavrič se je za to še posebej zavzel. Sedaj smo pred sprejetjem predloga odloka o ustanovitvi, organiziranju in delu zavoda za zdravstveno varstvo študentov, v katerem se bo preformiral dosednji zdravstveni fond.

Po predlogu bi bilo v tem zavodu združeno ambulantno zdravljenje, preventivna in higienska kontrola in pa dejavnosti študentov v zdravstvene namene (tu so mišljena klimatska in zdraviliška zdravljenja, očala, ortopedski pripomočki, zdravila itd.).

V upravnem odboru zavoda bi bilo 9 članov: predstavnik zdravstvenih zavodov in organov, univerzitetnih predavateljev in študentov. Za člane upravnega odbora je predlagan enoleten mandat, kar pa je premalo, če upoštevamo, da se v enem letu vsak komaj do brega vpelje v delo in probleme take ustanove in torej v enem letu se ne more postati koristen član vodstva. Zato bi bil mnogo primernejši vsaj petletni mandat.

Študenti smo prepričani, da bo takšna pravna ureditev zdravstvene zaštite študentov lahko pomenila pravo prijetnico v zdravstvenem delu za študente. Pomenila bi šele pravo izhodišče za nadaljnje razvijanje zdravstvene službe za študente. Zato želimo, da bi izvršni svet s sprejetjem predloga odloka pohitel, ker zaradi vsakega zavlačevanja trpi le zdravstvena skrb za študente.

POTREBNO JE ČIM HITREJŠE UKREPANJE

BREDA PUGNLEJA KOT NADJA
(Berite članek na 5. strani)

Pravilno odmerjen program

Republiški zakon o univerzi je pretrgal nit nenehnega podaljševanja študija. Novo pravilo — študent mora študirati in dokončati svoj študij v z zakonom določenem roku. Toda — študijske načrte bo treba prilagoditi novim zahtevam, potrebam naše družbe, predstavljati morajo objektivno možnost za dokončanje študija.

V tej in naslednjih številkah bomo v razgovorih z dekani naših fakultet posredovali odgovore na vprašanje: »Kakšne spremembe študijskih programov so predvidene v statutih fakultet z ozirom na zakonsko določeno skrajšanje študija.«

Na naše vabilo odgovarja prof. dr. HINKO LUCOVNIK, dekan pravne fakultete.

Po predlogu osnutka fakultetnega statuta, ki je v končni redakciji, moramo gledati, da bodo študenti mogli končati svoj študij do kraja osmega semestra. Sicer po končanem poslednjem semestru preneha status študenta. Opozoriti je potrebno na določbo republiškega zakona, da izgubi status študenta tudi tisti, ki ne opravi predpisane obvezne študijske prakse ali izpitov, ki veljajo po študijskih načrtih kot pogoj za vpis v višji semestr.

Predlog statuta predvideva po I. in II. letniku cezuro, to se pravi, da je za vpis v tretji semestr pogoj uspešno opravljen izpit prvega letnika, odnosno za vpis v peti semestr opravljen izpit drugega letnika. Posebno pozornost bo treba posvetiti študijskemu programu.

Študijski program obsega snov, ki jo mora študent pri izpitu obvladati. Naloga fakultetne uprave je predvsem ta, da bodo študijski programi medsebojno pravilno odmerjeni, vsebinsko usklajeni, da ne bodo šli na škodo enih ali drugih, ali bili presplošni.

Po republiškem zakonu o univerzi je predpisana obvezna študijska praksa. S fakultetnimi statuti bo zlasti treba urediti vprašanje trajanja. Po predlogu osnutka statuta naj bi se obvezna praksa opravljala v zadnjih dveh letih študija, ki naj bi skupno trajala 60 dni, ali po mesec dni v vsakem letu, v času ko ni predavanj. Podrobnejše predpise bo izdala fakultetna uprava s pritrditvijo fakultetnega sveta.

V statutu je poleg predavanj posebna skrb namenjena seminarjskim in praktičnim vajam, ker je ravno to delo zelo pomembno za uspešno vzgojanje našega praviškega naraščaja.

Prav tako so pomembne prehodne določbe zakona o univerzi, po katerih se s fakultetnimi statuti predpiše določbe o postopnem prehodu od sedanjega študijskega načrta na novega.

tribuna

LIST ŠTUDENTOV LJUBLJANSKE UNIVERZE

LETO VII

LJUBLJANA, 22. NOVEMBRA 1957

Štev. 16-17

Miselni larpulartizem in stvarnost

V zbirajo, da celo že naravnost utrudljivo, malce smešno, močno premleto je to razpravljanje o generacijah in rodovih. Že kakor tri leta, ali vsaj pošten dve leti, je to vprašanje polnilo strani revij, stolpce časopisov. Polemiziralo se je o tem in tudi nova, z letnico 57 opremljena REVILJA se ni okejala tej očitno napiljivi problematiki; nasprotno: dve dvojini številki in šest, sedem prispevkov se neposredno ali vsaj posredno ukvarja s to tematiko. Ne imelo bi smisla k vsemu še karkoli dodajati, če ne bi bilo v teh zadnjih člankih nečesa novega, pravega širšega.

Razpravljanje, ki je v začetku operiralo z estetskimi kriteriji, je preneslo svoje težišče na vprašanje moralnih norm. Opredelevanja, ki so pod posamezne rodove trpala slovenskega intelektualca, so, kakor izgleda, prenesena na družbo nasploh. Predmet razpravljanja ni več literatura niti kultura v ožjem pomenu te besede in ne ustvarjalec te literature in te kulture; kritična generacija se je po toploti družbenih odnosov, moralnih problemov, da celo družbene baze in, po že nekoliko preizkušeni metodi, tudi svoje historične legitimitete. Ta razširitev tematike je nedvomno razveseljiva in upravičeno pričakovana. Potrjuje nas predvsem v prepričanju, da so področja družbene dejavnosti med seboj usodno povezana, kar velja tudi za razmetavanje estetskih vprašanj. Pove nam, da se na razpravljanje o generacijah veže problematika, ki ni več le literarnega, temveč širšega družbenega značaja. Narekuje pa nam tudi dolžnost, da se nekoliko bliže seznanimo s kritično generacijo, ki to problematiko načinja in seveda tudi s problemi, ki so po tej kritični generaciji in nanjo vezani, bili načeti.

Čeprav sta osnovni miselni koncepti in še predvsem njegovo izhodišče prilično jasna, v večini esejističnih sestavkov omenjene revije tudi dokaj enotna, je podoba tega novega rodu, kritične generacije, ki si samobitno prizadeva formulirati svoj idejni obraz, močno imaginarna. Taka je predvsem zato, ker jo lahko ujamemo predvsem v njenem hotenju, v njeni prizadevnosti, željah, obeh in sklepah. Ujamemo jo v njeni besedni dinamiki, v izrazu volje

»aktivnega subjekta«, ni pa ti dano, da bi si ustvaril sliko obsega, mej tega »povojnega rodu«, te kritično nastrojene generacije. Situacija postaja komplicirana še posebej takrat, če se ne moreš, ali nočeš uvrstiti (po njihovi klasifikaciji) v »prilagodljiv« in niti ne v »sredinski« rodu »povojnega rodu«, a bi vendar prej, preden ti nekdo potisne legitimacijo v šep, rad vedel, kje si včlanjen in kakaj prav tam in ne kje drugje. V praktičnem, vsakdanjem življenju se namreč sprašujemo — kakaj — in si odgovorjamo — zato. Za naše postopanje, tako

in tako odločevanje, iščemo razloge in vzroke; zbiramo jih in sortiramo po njihovem pomenu.

Nedvomno je zelo umestno opozorilo, da naj ne sodimo ali ocenjujemo posameznih generacij po posameznih stvarkih ali celo po osebnih simpatijah, temveč naj tako ocenjevanje zaobjame celotni duh stvari, o kateri razpravljamo. Vendar se v vprašanju, ki ga obravnavamo, tej idejni zahtevi ne da povsem približati, iz preprostega razloga, ker je že itak abstraktno se sestavke še abstrakcije mo-triti lahko in malo nemogoče.

V dani situaciji se znajdemo pred edino resnično možnostjo — abstrahirano po možnosti konkretizirati, izvedenemu poiskati njegovo bazo, med zapisanim pa poiskati tiste resnične stave, ki se bistva stvari v resnici dotikajo. Zato naj za konkretizacijo hotenja povojnega slovenskega rodu, ki ga srečujemo na straneh Revije 57, vendarle navedemo nekaj odstavkov.

Na osnovi »analize« povojnega rodu in časa, v katerem je ta rod rasel, svetuje Taras Kermavner na strani 20, št. I-II. novinec rodu naslednje: (Nadaljevanje na 4. strani)

SREČANJA

SAMO VRATAR

Vsak večer zaklenemo in vsako jutro odklenemo v našem mestu ne-šejo vrat in nešeto ključavnice. Ob vsakem času in ob vsaki uri. Pri belem dnevu in ponoči, liho in na skrivaj. S ključ raznih oblik in velikosti. Težko je opisati zvok vseh teh vrat, vseh ključavnic in prste tolikih rok. Zato smo izbral vrata, ki jih že skoraj štirideset let odpira in zapira ista roka. To so vrata naše univerze in človek, o katerem govorimo, je Janez Glanšek, najstarejši uslužbenec in vratar v hili učenosti.

Nasli smo ga, na njegovem »prestopu« v vratarski loži, v času, ko je promet po hodnikih začel v nozko žrelos. Vse je bilo izogiba postankom, kakor da bi med stenami ključavnic, bacili adzele grupe in sedali na ljudi. Zato smo imeli dovolj časa za miren pogovor. Samo hlinjav glasovi ure so se vmešavali in nam z ostrimi rezili rezali kose spominov.

Najstarejši vratar naše univerze odgovorja razmišljajo, kakor da bi hotel odvrniti lupno pozvaje. Z vnanostjo sem skušal nenevariti. Doktor se ni sprožil plaz doživeti.

»Življenje balnearijev ozrak poznate iz sva. morastih kva. Vi smo bili samostojni pod Krimom. Ose je kot enotna nivalidna tesar. Zato dela in naga. Zato je na dvorcu. In šumaditih grozdov zvečala toliko da smo do šestdeset leta ostali ni hili. Potem smo na. Ki se nacija in dala. Vsejo leta so te. Zato. Na enopisla in kralja. Zato nas to svet in vsak je imel usta, ki

so bila velika pa le včasih polna.

Kazali na uri so se premaknili. Bežali smo s povojnega v prvo svetovno vojno. V Galicijo in na italijansko fronto.

Takrat niste bili več samostojni? Ne, bil sem voljak. Z osmnajstimi leti. Na italijanskem bojišču, dokler se polk ni uprl. Dovolj nam je bilo krvi in nesmiselne vojne, ki je bila izgubljena. Toda še vedno prezgodaj je bilo in prišel sem s prestolimi uporniki v zapor. Do razpada Avstro-Ogrske. Pozimi leta 1919 pa na Korosko.

Kot voljak? Da. Kot prostovoljec. Položil sem prvi zrelotni izpit, ki je bil usoden za življenje. Brez prilicnosti, da ga kdakoli bolše opravim.

Nastopali smo proti Celovcu. Ob cesti, ne daleč od Velikovec. Vodil sem vod nekaj desetnikov voljakov. Ob ranem jutru smo se spopadli z Nemci, ki so nas presegli z bliznajo hriba. Obležali sem pri prvem sunku svinčenih krogel. Tako, da več vstati nisem mogel. Ležal sem med dvema urami. Nekaj dni so se naši po kralji borili umaknili. Selo Fez nekaj ur se so vrnili in me na nekak odmevi z boljša. Drugi dan so mi v mariborski bolnišnici odrezali nogo. Od takrat nosim nosilno leseno nogo. Do danes. Vredovet valjare invalida. Zelo nenavaden in ekološki občutek.

Zdelo se mi je, kakor da so se kazale na ura. Zato sem med dvema urami. Pa se niso. Vra je tekla naprej. In prav se mi je zdelo, da je od časa do časa zastokala.

Vojne je bilo konec. Odvzela vam je del telesa. Kam si odšli, da bi zakrili sivele teže hude?

Med študente. Spomladi 1922, leta sem nastopil službo vratarja v Akademskem kolegiju. In ta mladi svet mi je pomagal, da sem prebela težko življenjsko krizo. Spoznal sem študentsko mladino pri učenju, na cesti in pri kozarcu. Odklepal in skrivaj in zamočal marsikateri prekršek. In danes imam prijatelje na sedišču in v tovarnah, zdravilke in profesorje. Povsod, kamor pridem. V Beogradu, Zagrebu, Tuzli in na Sušaku. Pogledite, ali ni to lepo doživetje, ko pride kakšen znan advokat ali profesor, ki je že osivel in v pokouju, da se mi, da so mladi ljudje na univerzi v bistvu še vedno enaki.

Čeprav so danes neprijetno bolj delavni in nekateri znanstveno univerzo tako hitro, da se ekovaj na utegnemo eno. Znati. Nekaj smo imeli vsi. Zato smo se eno. Znati. In vsi smo se stiskali nad eno streho.

Kdaj ste prišli na univerzo? Kdaj nad tisoč. Danes jih je sedemdeset toliko. In zdaj se mi, da so mladi ljudje na univerzi v bistvu še vedno enaki.

Čeprav so danes neprijetno bolj delavni in nekateri znanstveno univerzo tako hitro, da se ekovaj na utegnemo eno. Znati. Nekaj smo imeli vsi. Zato smo se eno. Znati. In vsi smo se stiskali nad eno streho.

Kdaj ste prišli na univerzo? Kdaj nad tisoč. Danes jih je sedemdeset toliko. In zdaj se mi, da so mladi ljudje na univerzi v bistvu še vedno enaki.

FORUM

Ob nedavni reviziji je bilo iz naselja izključeno okoli 200 študentov. Protestna zborovanja, kolektivne pritožbe: to je sedaj razburljeno življenje v naselju.

Toda te izključitve niso nekega slučajnega, ampak so posledica vsega razvoja življenja v naselju, nezadostne stroškov in prevelike familijarnosti dosedanjih komunalni za selekcijo ter njihove sentimentalne socialnosti na nepravem mestu, posledica ovrab in pritožb, tako na račun študentske ne-skrupoznosti kakor tudi na račun napak karatordis pri sprejemanju novih stanovalec.

Seveda tudi delo revizijske komisije ni moglo biti brez napak. Toda nedvomni uspehi njenega dela je v tem, da je razburljeno življenje v naselju in da je dokazala, da življenje po dosedanjih poteh ni več možno.

V naši družbi se bile boj za družbeno preoblikovanje naše inteligence. V študentskih vrstah so vedno številni študenti industrijskih in kmetijskih delavcev. Naši delovni ljudje se bore za to, da študij na univerzi ne bi bil privilegij mestnega izobraženstva.

Družba in študentska organizacija morata te napredne tendence podpreti. Toda te težnje zadevajo ob prepreke objektivne materialne narave in se ob njih lomijo.

Študenti smo družbi dolžni, da uredimo stanje v naših domovih. Postati nam mora jasno, da v študentskih domovih ni prostora za vse študente izven Ljubljane, da stanovanje v študentskem domu ni pravica, ampak ugodnost, da imajo pri izkoriščanju teh ugodnosti, prednost tisti, ki so v slabših ekonomskih pogojih in ki so politično napredni in da lahko to ugodnost od družbe zahteva le tisti, ki družbi tudi daje.

Kdor pa se v šestih ali celo devetih letih v teh ugodnih pogojih, še ni dokopal do diplome, izgleda, da bo v kratkem diplomiral, naj prepušči svoj preostali mišični, prizadevanju in zavedanju članu družbe.

Zato je ves hrup prizadevanj, da se v naših domovih, katerim se le res zgodila krivica, hrup e-goizma, hrup ljudi brez širokih družbenih perspektiv.

DNE 22. T. M. BO V FIZIKALNI DVORANI UNIVERZE LETNI OBČNI ZBOR PD UNIVERZA S PRICETKOM OB 20. - UDELEŽITE SE GA VSI, KI SE NAVDUŠUJETE NAD LEHOTAMI PLANINSKEGA SVETA!

Samopomoč in honorarna zaposlitev

Velik odstotek študentov živi v slabih socialno-ekonomskih razmerah. V preteklem študijskem letu podarjenih podpor za 1.600.000 din. Sredstva so precej manjša. Honorarno zaposlitev je iskalo 675 študentov. Mnogi študenti ni bilo mogoče nuditi podpore.

Velik odstotek študentov živi v slabih socialno-ekonomskih razmerah. Stipendija ali podpora staršem mnogim zaradi svoje minimalnosti komaj zadostuje za najosnovnejše življenjske potrebe — hrano in stanovanje, za obleko, obutev in za ostalo pa denarja zmanjka. V enakem položaju je tudi mnogo enostranskih in dvostranskih partizanskih sirot, ki se preživljajo le s stipendijo, s katero pa tudi ne morejo zadostiti vsem svojim potrebam.

V preteklem študijskem letu je študentska samopomoč takim študentom podelila 415 denarnih podpor v skupni vrednosti 965.700 din. Brezplačno hranjenje pa je samopomoč posredovala 425 študentom; vrednost teh podpor je znašala okoli 700.000 din.

Potrebe po podporah so v preteklem študijskem letu močno narasle. Vzrok za to je bil v večjem številu študentov kakor tudi v boljšem delu socialno-ekonomskih komisij pri naših združenjih. Delo teh komisij zajema namreč vedno večji krog študentov.

Toda s sredstvi, ki jih ima samopomoč na razpolago, ni bilo mogoče kriti vseh potreb. Zelo v lanskem študijskem letu je bilo število študentov, ki so dobili podporo samopomoči, manjše v primeri s prejšnjimi leti. Predvsem zaradi strožjih kriterijev pri podeljevanju podpor. Te strožje kriterije pa je povzročilo zmanjšanje sredstev samopomoči.

Odbor samopomoči je skupno s socialno-ekonomsko komisijo pri Univerzitetnem odboru ZŠJ našel dva rešitvi tega problema: posojila in honorarno zaposlitev študentov.

Brezobrestna posojila so lahko študentom dobivali že prej, toda v preteklem študijskem letu so vse poslovanje okrog posojil reorganizirali. Ustanovljen je bil regularen fond za posojila v višini 560.000 din.

Druge rešitve pretežnega ekonomskega položaja študentov so honorarne zaposlitve. V poštev seveda pridejo samo mesta, ki ne zahtevajo predolga delovnega časa in ki so, kar je glavno, v Ljubljani ali pa vsaj v njeni neposredni okolici, sicer bi honorarna zaposlitev študentov

STRELIŠČE KAR NA PODSTREŠJU

Strelska družina strojnokov si je uredila provizorično strelišče kar na podstrešju stavbe. Ne vemo še, ali bodo strelci tam tudi ostali, ker PAZ ne dovoli, da bi bilo strelišče na podstrešju.

TRIBUNA — glasilo ljubljanskih študentov. Urejuje uredniški odbor — Drago Cop, Miro Dvoržak, Drago Kralj, Janko Popovič, Bojan Samarin, Zdravko Tomažič in Dušan Voglar. Odgovorni in glavni urednik Janko Popovič. Uredništvo in uprava — Ljubljana, Miklošičeva cesta 5a, telefon 21-102. Tekoči račun 60-KB-1-Z-567. Rokopisov ne vračamo. Letna naročnina 200 din. Tisk — Časopisno podjetje »Slovenski poročevalec«.

ta pri študiju preveč ovirala. Seveda ne moremo prezreti dejstva, da ga tudi ta minimalna zaposlitev lahko močno ovira.

Komisija za honorarne zaposlitve pri UO ZŠJ je lani preskrbela nad 400 zaposlitev, predvsem službe raznašalcev mleka, prometnikov Ljudske milice, vodčev v pionirskih kolonijah, na Strelšču, Gospodarskem razstavišču, v Turist hotelu v Ankaranu in drugod. Preskrbela je tudi precejšnje število inštrukcij.

Toda vsem študentom, ki so iskali zaposlitve, teh je bilo 675, komisija ni mogla ustreči. Podjetja in ustanove kljub vsej svoji pripravljenosti in razumevanju težko nudijo študentom honorarne zaposlitve, saj le-te ne smejo biti daljše od 4 — 5 ur dnevno.

Toda v svojem delu je komisija našla na mnoge težave, ki jim ni bila vedno kos. Mnogo

Profesor in študent

Mnogokje je še udomačena predstava, da si profesor in študent stojita nasproti kot posvem nasprotna pola, mnogokje pa je že prevladala misel o tovarištvu med študenti in profesorji, o njihovem skupnem delu tako pri študiju kot tudi pri reševanju problemov fakultete.

Profesor in študent se srečujeta predvsem na področju stroke, študija. Tu se tudi najlažje pokaže, ali je odnos med njima dober in pravilen. Ne moremo trditi, da profesorji nimajo razumevanja za študente, da so brez smisla za pomoč pri njihovih težavah. Toda nekateri profesorji se znajo, bolj približati študentom, znajo bolj prislusniti njihovim težavam in problemom in znajo nanje bolj pozorno in nepristransko reagirati.

Zato je trditve, da si študent in profesor stojita nasproti kot dva nasprotna pola, prehudu. Vendar lahko še na marsikateri fakulteti najdemo podobne predstave, tako na študentski kakor tudi na profesorski strani.

Toda profesor in študent se ne srečujeta le pri strokovnem študiju, ampak tudi pri reševanju vprašanj, ki so v zvezi s študijem na fakulteti. Študente praktično zadevajo vsi problemi fakultete, od personalnih organizacijskih, finančnih do problemov okrog študijskih načrtov in programov.

Ob času sprejemanja republiškega zakona o univerzi in statutov univerze in fakultet so se nekateri problemi na naših fakultetah močno zaostri. Študent in profesor se srečujeta spet pri problemih okrog študijskih načrtov in programov. Če bomo hoteli izvesti zakon, bomo morali skriti študijske načrte in programe. Toda za to so profesorji izredno občutljivi. Kako ne bi bili, ko pa bi marsikje črtanje nekega predmeta pomenilo tudi črtanje profesorskega mesta.

Če profesorjem očitamo tako osebnostna, neobjektivna stališča, seveda prehajamo v neko skrajnost. V večini primerov niti ne gre za črtanje

go jo je pri njenem delu oviralo neredno in mnogokrat tudi neodgovorno delo socialno-ekonomskih komisij pri združenjih. Nekatera podjetja so svoje ponudbe za zaposlitev določene števila študentov javila prepozno, tako da v tistem kratkem času do nastopa službe ni bilo možno dobiti interesentov. Zato je kdaj tudi kakšna priložnost ostala neizrabljena. S tem je seveda komisija izgubila zaupanje prizadetega podjetja.

Študentje-interesenti za službe pa so pogosto kazali malomaren in neodgovoren odnos do dela komisije. Komisije na primer enostavno niso obvestili, ali so preskrbljeni zaposlitve sprejeli in jo potem tudi nastopili ali ne.

Omeniti moramo še eno slabost, ki jo bo morala komisija v tem letu odpraviti. Premalo je skrbela za zaposlitve študentov med počitnicami. To je namreč čas, ko se študenti najraje in najlažje honorarno zaposlijo. Kolikor je storila na tem področju, je bilo še vedno premalo sprito velikega zanimanja in potreb študentov. Kakšne širokopotezne akcije pa seveda komisija v preteklem letu, ko je bila šele ustanovljena, ni mogla izvesti.

nekega nepotrebnega predmeta, ampak le za skrčenje nekega preobsežnega predmeta. Toda tudi za to so profesorji zelo občutljivi. Študentje se jim ne zde niti najmanj poklicani za to, da bi sodili, kaj je potrebno in kaj ni, česa je preveč in česa premalo. Marsikje niti slišati nečeno o kakem skupnem reševanju študijskih problemov. Če pa že sedijo profesorji in študenti skupaj za zeleno mizo, je njihov odnos do študentov v večini primerov omalovažujoč, profesorji ostanejo popolnoma nedovestni za vse študentske predloge. Taki sestanki so seveda nepotrebni.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim delom in če bodo naša stališča izdelana in odgovarjala potrebam stvarnosti.

Posebno veliko pa pomeni pri tem sodelovanje študentov komunistov s profesorji komunisti. To sodelovanje, ki bi lahko rodilo največ uspehov, marsikje ni niti najmanj uresničeno. Zavedati se moramo, da brez najtesnejšega sodelovanja profesorjev in študentov ne bomo mogli uspešno reševati študijskih problemov in doseči uresničenje republiškega zakona.

Toda, kot rečeno, drugod je sodelovanje študentov s profesorji lepo razvito. Težiti moramo za tem, da to dosežemo na vseh fakultetah in vseh oddelkih. Dosegli bomo lahko to le s solidnim del

POGOSTI PRIZORI NA HAVANSKIH ULICAH

TRAGEDIJA NA KUBI

DIKTATORSKI REŽIMI V LATINSKI AMERIKI SO BILI VEDNO POVEZANI S ŠIROKO ORGANIZIRANIMI PREGANJANJI, UMORI IN RESNIMI EKONOMSKIMI KRIZAMI, KI SO SE KMALU POJAVILE V VSAKI DEŽELI, KJER JE ZAVLADALA DIKTATURA. V ZADNJIH MESECIH ZAVZEMAJO V SVETOVNEM TISKU PRECEJ PROSTORA POROČILA TE VRSTE IZ LATINSKE AMERIKE IN POSEBNO POROČILA O DOGODKIH NA KUBI.

Ta vrsta dogodkov se je začela 10. marca 1952, leta, ko je narednik Fulgencio Batista y Zaldívar napadel vladno palačo v La Havani in odstavil zakonitega predsednika Carlosa Prío Socarrasa. Od takrat pa do danes je bilo več revolucionarnih poskusov, da bi na Kubi ponovno upostavili demokratičen režim. V tem odboru in revolucionarnih poskusih so glavno vlogo igrali študenti in druge mladinske organizacije. Da bi zadušili to gibanje, ki so ga poleg ostalega ljudstva podpirali tudi nekateri politiki in srednji sloji, je diktatorski režim čisto uporabljal oborožene sile, ki naj bi nasilno zatrl vsak protest.

Pravice, zagotovljene z ustavo, so na diktatorjevo zahtevo omejili in delavske zveze so pogosto občutile težo državne intervencije; svoboda tiska je bila omejena, ker je vlada zahtevala, da tisk posreduje samo tiste novice, ki jih dopušča vlada, univerze niso moge računati na svojo avtonomijo, ki jim zakonito pripada in študentski voditelji so se morali umakniti v ilegalo. Mnogi jih je bilo ubitih. Politike, nasprotno režimu, so ubijali na ulicah in deželi je grozila resna ekonomska kriza.

Vse to je povzročilo oborožen odpor, ki ga je vodil študentski voditelj Fidel Castro Ruiz. Cilj upora je bil odpraviti diktatorstvo in vzpostaviti demokratični režim. Vsak dan so se ponavljala dejanja nasilja v vseh delih Kube in nacionalna študentska zveza je energično protestirala ter se postavila na čelo narodnemu gibanju proti diktatorju. Na Kubi je že staro pravilo, da so študenti vedno med prvimi, ki branijo osnovne pravice slehernega človeka. Univerze so centri, kjer pridejo do izraza nacionalne značilnosti, na njih se vzgajajo ljudje, ki občutijo svojo družbeno odgovornost. Kubanski študentje so si bili v svesti vsega tega in zato niso oklevali, da z oboroženimi akcijami branijo svoj patriotizem, demokracijo in človeško dostojanstvo.

Kako in zakaj je toliko študentov izginilo v zaporih Batistove policije?

Nekaj časa, preden se je vrnil domov predsednik študentske zveze José Antonio Echeverría, ki se je udeležil na Ceylonu šeste mednarodne študentske konference, je začela vlada proti njemu ostro kampanjo z vsemi razpoložljivimi sredstvi. V teh napadih je vlada trdila, da prihaja Echeverría v domovino z nalogo, da poruši obstoječi režim. To naj bi bil vzrok, ki bi opravičil vladno, da odstrani študentskega voditelja in — tako je bila vlada prepričana — enkrat za vselej zatire študentsko gibanje. Vlada je skušala študentskemu predsedniku preprečiti vrnitev v domovino, toda študentske demonstracije so ji to preprečile.

Po tem neuspahu so se spet začela preganjanja študentov,

ki so jih utemeljevali z izmišljenimi obtožbami. Rezultat tega je bil, da študentski voditelji niso mogli obiskovati univerz. Mnogi jih je bilo zaprtih. Kljub temu pa so se študentske demonstracije nadaljevale z večjo silo kot kdajkoli poprej; policija je pogosto streljala v demonstrante in je ranila mnogo študentov. Kljub temu pa so študenti, ki jih je podpiralo ljudstvo, s svojimi protesti nadaljevali in zato je Batista ukazal pobiti študentske voditelje.

Ker se Batista ni hotel odpovedati oblasti in je nadaljeval z nasiljem, je bil organiziran revolucionarni komite, ki je pripravil napad na vladno palačo.

V komiteju so bili zastopani vsi sloji ljudstva. Akcija je propadla in José Echeverría in nekaj njegovih tovarišev je bilo ubitih v bližini univerze v Havani.

Echeverría je vedel, da ga lahko prej ali slej doleti smrt in je zato napisal testament, namenjen kubanskemu ljudstvu. Testament je napisan v trdnem prepričanju, da je bila njegova borba pravična. Med drugim piše: »Naša akcija

predstavlja za nas vse veliko tveganje in mi se tega zavedamo. Nič ne izmed nas se ne izogibljemo nevarnostim. Ne iščemo jih, se jim pa tudi ne izogibljemo. Delamo čisto preprosto to, kar je naša dolžnost...«

Prepričani smo, da je prišel trenutek, ko moramo izpolniti svojo dolžnost. Prepričani smo, da so naši nameni upravičeni in da nam bodo prinesli pravično vladanje v naši deželi.

Vsa njegova oporoka kaže pot, po kateri mora stopiti kubansko ljudstvo.

Študenti so sprejeli njegovo smrt z veliko žalostjo. Ponovno se je začel odpor, tokrat v ilegali. Vodstvo je prevzel nov študentski voditelj Fructuoso Rodríguez, ki je izjavil, da bo stopal po isti poti, kot jo je hodil njegov prednik. Ta izjava pa ga je stala življenje samo nekaj tednov po njegovem imenovanju. Skupaj s svojimi tovariši je našel smrt v nekem hotelu, kjer so imeli sestanek in jih je napadla policija.

Kljub vsemu temu pa študenti še vedno nadaljujejo borbo. Medtem, ko se politiki trudijo najti mirno rešitev, je mnogo mladih ljudi odšlo v gorovje Sierra Maestra, kjer pripravljajo oborožen upor. Število pregnanih, zaprtih in ubitih presega stotine.

Večina študentov in ljudstva je prepričana, da so šteti diktatorjevi dnevi.

Sedma študentska konferenca v Abadanu

TUDI TOKRAT NE BREZ POLITIČNE PRISTRANOSTI. SEPTEMBRA LETOS SO SE ZBRALI PREDSTAVNIKI ŠESTDESETIH NACIONALNIH ŠTUDENSKIH ZDRUŽENJ V IBAĐANU, DA SE POGOVORE O PERECHIH MEDNARODNIH ŠTUDENSKIH PROBLEMih. V NAŠI DELEGACIJI JE BIL TUDI PODPREDSEDNIK CENTRALNEGA ODBORA ZŠJ, TOV. PERO IVACIĆ, KI JE ODGOVORIL NA NEKATERA VPRAŠANJA BEOGRADSKEGA ŠTUDENTSKEGA LISTA.

V odgovoru na prvo vprašanje o osnovnih značilnostih letošnje konference je tov. Ivacić poudaril prevladovanje političnih vprašanj nad praktičnimi, takšnih okoliščinah, kot vlada sedaj v razdeljenem študentskem svetu in ob različnem značaju nacionalnih organizacij, je torej potovala konferenca, kar je nujno vodilo k pristranosti. Pri tem se moramo zlasti ozreti na študentske organizacije v Južni Ameriki, Aziji in Afriki, ki se čisto srečujejo z določenimi političnimi vprašanji; razumljivo je, da so ti študentje dolžni zahtevati solidarnost od drugih študentskih organizacij, kajti brez tega je pač težko govoriti o praktičnem zbljevanju in sodelovanju. Na drugi strani pa je celo nevarno odločiti se o tem na taki konferenci, kot je bila sedaj v Nigeriji, kjer so bile prisotne organizacije, od katerih vsaka po svoje razlaga razne sklepe in se jih loteva iz drugačnih stališč. Glede na to, se je tov. Ivacić oprl na določene termine, kot so imperalizem, totalitarizem i. dr. Bilo je slišati različna tolmačenja, s podobna jugoslovanska, pa tudi razna buržujna in celo protikomunistična s strani tistih delegacij, ki so pokazale politično nestrpnost do socialističnih

držav. Iz vsega tega je razvidno, da so razna politična vprašanja le zaostri la vzbudila na konferenci, ne pa rešila vseh perečih problemov.

Pristranost na konferenci se je pokazala v odnosu do organizacij, ki niso prejele poziva za sodelovanje, predvsem pa v odnosu do Vzhodne Evrope in Mednarodne zveze študentov (MSS) s sedežem v Pragi. Na eni strani se je govorilo o Vzhodni Evropi o manjvrednem partnerju, na drugi strani pa so vsiljevali MSK kot edino osnovo za sodelovanje. Prišlo je celo tako daleč, da je bilo s pomočjo večšega izknanja onemogočeno kakršnokoli razpravljanje o predlogih, katere je poslal MSS, kajti edino za delegate iz Prage niso bile pravčasno preskrbljene vstopne vize za Nigerijo. Tako postopanje, je zaključil tov. Ivacić odgovor na drugo vprašanje, je vsekakor neopravičljivo in je v nasprotju s pravili MSK, ki govorijo o medsebojnem spoštovanju in enakopravnosti. Treba je realno gledati na MSS, ki ni le organizacija Vzhodne Evrope, saj preko nje sodelujejo tudi mnoge arab. ske in azijske dežele (Kitajska, Japonska, Burma). Če nič drugega, pa moramo ponuditi tem deželam vsaj prostovoljno izbi-

Ženske na univerzi

V prejšnji številki Tribune smo objavili članek »Ženske naj zapustijo Willie Abraham, študent precej odkrito razlaga univerzi. Kot dopolnilo nekaj pisem, v katerih jako na njegov članek.

Z vzdikom »Žene iz Ghane, prebudite se in borite se za svoje pravice« začelja VICTORIA MEDEIROS, ghanska študentka, ki študira v Londonu, svoj članek, ki ga je poslala časopisom v svojo domovino. Prinašamo izveček njenega pisma.

»V preteklosti niso smatrali za potrebno, da bi ženskam nudili potrebno vzgojo; danes pa ugotavljamo, da je ženska vzgoja dala dobre rezultate in mnenja sem, da se mora ta vzgoja razširiti tudi na univerzitetno vzgojo. Ženske se morajo vzgajati podobno kot moški, da bi lahko najboljše vzgajale bodočo generacijo in bile sposobne boriti se skupno z moškimi za lepše življenje.

Ali v deželah, kjer imajo ženske podobno vzgojo, kot moški, res izginja njihova ženskost? Pomislimo na tisoče žena po vsem svetu, ki so v pretekli vojni opravljale moška dela, ali pri teh lahko govorimo o zmanjševanju ženskosti? Univerzitetna vzgoja ne napravi iz žensk brezspolnih bitij, ali pa neprimernih za zakon, pač pa jih usposobi za boljše razumevanje vsega tega. Če ženskam univerzitetna vzgoja ne škoduje, potem ne morem razumeti, zakaj naj bi bila ženska s fakultetno izobrazbo križanec med spoloma.

Zelo žalostno je, da mladi moške v Ghani lahko primerjajo žensko z oslom; v drugih delih sveta ženske zelo spoštujejo. Prepričana pa sem, da je mnogo mladeničev v Ghani z negotovanjem bralo članek in da bodo žene javno povedale svoje mnenje o njem.

Iz Argentine je HILDA BURGH, študentka univerze v Buenos Airesu, napisala nekaj o »ženskosti študentke«.

»Žal mi je za nekatera dekleta na naših univerzah. Obložene v resne, neokusno krojene obleke, obute v čevlje z nizkimi petami in z moško pristrženimi lasmi, z vso svojo zunanostjo dokazujejo, da je v njih ugasnil študenec ženskosti ali, kar je še huje, da ga hočejo s silo udušiti.

Mislím, da je v osnovi vsega tega manjvrednostni kompleks do drugega spola. Parlament, sestojec iz mož, je po dolgih debatah odločil, da je žena družbeno in politično možu enakovredna. To pomeni, da tega časa mu ni bila enaka. Nekaj podobnega kot osvobodjen suženj, ki je bil suženj, dokler ga zakon ni osvobodil. Ženske nikoli niso bile in ne bodo enake z moškimi. Da pa imajo iste pravice — in dolžnosti —, se mi zdi najbolj pravično. Da pa bi skušale postati enake moškimi, se mi zdi nadvse smešno.

Tribune smo objavili članek »Ženske na univerzi«, ki ga je napisal Willie Abraham, študent univerze v Ghani. V članku svoje nazore o dekletih na tega članka objavljamo danes študenti in študentke odgovarjajo na njegov članek.

»Moč in slava«, nad čemer se moji moški prijatelji tako navdušujejo, me pustijo hladno. V študentskih družbah, na političnih shodih in na univerzah s presenečenim zanimanjem opazujem moške, ki se obupno trudijo, da bi bili boljši in pametnejši od ostalih, da bi se bolj postavili in podobno. Popolnoma pa razumem moje prijateljice uradnice, telefonistke, ki opravljajo mala dela, brez katerih pa si ne bi mogli misliti nobene organizacije. One so junakinje vsakodnevnega dela, vsakodnevnega življenja.

Sveda se to smatra v svetu, kjer vladajo moški, kot nekaj manjvrednega in naravno je, da se ženske, ki opravljajo ta dela, čutijo manjvredne. Rada bi vedela zakaj! Pregovor, ki

pravi »roka, ki ziblje zibelko vlada svetu« pomeni, da žena doma oblikuje značaj svojega sina, to se pravi, da je značaj bodočih generacij odvisen od žensk. In iz doma gre otrok v šolo, ki je v našem zapadnem svetu zopet domena žensk.

Študentke naj ne zapravljajo svoj čas za to, da bi postale nekaj, kar nikoli ne bodo. Zadržuje naj jim, da so ženske. To pa ne pomeni, da se potem ne smejo vzgajati in študirati ali da morajo omejevati svoje obzorje, pač pa, da naj se ogibljejo zoprne in nenavadne vloge, ki vzbujajo samo odpor in usmiljenje.

In končno še pismo portugalskega študenta JOSE FERNANDO, PINHARANDA, študenta tehnične visoke šole v Lisbnu, ki odločno brani svoje kolegice.

»Neverjetno je, pravi, da se v letu 1957 lahko napiše toliko nesmisla. In kakšnega nesmisla...«

Psihološka analiza ženske, ki jo je podal Willie Abraham, dokazuje, da, nasprotno kot

trdi v začetku članka, zelo malo pozna ženske in še manj inteligentne ženske, ki prav gotovo so, kot so inteligentni moški.

Univerzitetna vzgoja v nobenem oziru ženskam ne škoduje. Ženska, ki je normalna, ostane ženska, pa naj ima univerzitetno vzgojo ali ne. Po mojem mnenju in prepričanju sem, da tudi...«

čine študentov, se ženskosti ne da primerjati s kulturo.

Vzgojena in kulturna ženska je mnogo bolj zaželjena kot tista, ki samo poraja živa bitja. Može se ne ženijo, da bi imele ženo, ki bi jim rodila otroke, kot to zahteva Nietzsche, ali pa da bi znale pripravljati dobra kosila, kot je to ideal Williama Shakespeara.

Upam, da njegovi reakcionarni argumenti ne bodo vplivali na mlada dekleta.

SOVJETSKI ŠTUDENTI NA PRAKSO V NEMČIJO?

Med mladinskimi festivalom v Moskvi so imeli študentski predstavniki v raznih delov sveta obilo možnosti pozitivnih medsebojnih stike. Bilo je govora tudi o študentskih praksah in živahnosti izmenjavi tiska, stipendij in potovanj. Zdaj se, da namerava sovjetska mladinska organizacija poglobiti odnose s študentskimi zvezami nekaterih zahodnih držav. Med nemškimi študenti je precej zanimanja za SZ in izmenjavo medsebojnih obiskov. Tudi to je bila ena izmed tem moskovskih razgovorov.

Novembra bodo verjetno povabili v Moskvo tiskovno delegacijo Zahodne Nemčije, v kolikor bi kasneje Nemci povabili sovjetsko na povračilen obisk. Pripravi naj bi možnost za stalno izmenjavo študentskega tiska in izkušenj. Če bo sta delegaciji imeli širša podelstva, se ob tej priložnosti lahko pomenita tudi o študentskih potovanjih med obema državama ter o raznih delegacijah. Na tako ustvarjenih temeljih bi se kasneje razvil pogostejši stiki, zlasti izmenjava študentov praktikantov. Če bo potrebno bo pri ministru za visoko šolstvo SZ v ta namen ustanovljena komisija za gospodarske stike s tujino.

DOZ

VAŠE IMETJE IN ŽIVLJENJE
POŽAR IN DRUGE NESREČE
ŽIVINO - VLOM - STEKLO
AVTOKASKO - JAMSTVO -
TRANSPORT - NEZGODE -
DOŽIVETJE - SMRT

ZAVARUJE

Državni zavarovalni zavod

Direkcija za LR Slovenijo v Ljubljani,
telefon 39-121

PODRUŽNICE:

1. Celje, Titov trg, telefon 23-45
2. Radovljica, Linhartov trg 1 (Šraščina), telefon Radovljica 3-25
3. Ljubljana-mesto, Parmova 33, tel. 30-404, 30-406
4. Ljubljana-okolica, Miklošičeva 17, telefon 39-121
5. Maribor-mesto, Partizanska 47, telefon 21-01
6. Maribor-okolica, Partizanska 47, telefon 21-34
7. Murska Sobota, Ivanocijeva 41, telefon 95
8. Nova Gorica, Cesta IX. korpusa, telefon Solkan 39
9. Novo mesto, Glavni trg, telefon 1-50
10. Piran, Trg sv. Roka 4, telefon 21
11. Postojna, Tržaška 45, telefon 28
12. Videm - Krško, Gubčeva 12, telefon 13
13. »Transport«, Ljubljana, Miklošičeva 19, tel. 39-121

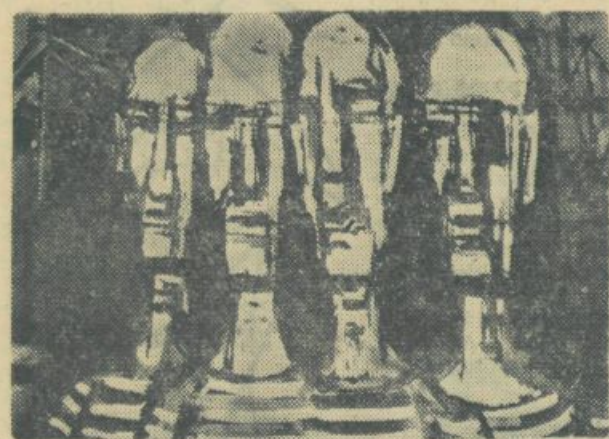
Zastopstva v vseh večjih krajih Slovenije

Dubrovniški motivi

V Mali galeriji je odprta razstava temper hrvaškega slikarja Branka Kovačevića. Slikar živi in dela v Dubrovniku, ki je tudi njegov najljubši predmet upodabljanja. Navdušuje in privlači ga slikovitost in lepota tega starega mesta. Ne slika panorame ulic, trgov in obzidij. Njegova dela so bolj interpretacija čustev, ki jih avtor doživlja pri pogledu na mediteransko pisarnost in vrvež, ter romantično okolje renesančnih palačkov in tesno zgrajenih kamenitih hiš.

Ves ciklus razstavljenih temper je ubrano ugašeno v močnem in rahlo sanjskem ultramarinu. Zaradi skoraj vedno iste barvne skale, podobnih kompozicijskih rešitev in seveda vedno istega predmeta obravnave, razstava obiskovalca utrjuje. To je razumljivo, ker predstavlja slikar v glavnem variacije na isto temo. Pravi ljubitelj umetnosti se bo lahko seznanil z naporom plodovitega slikarja, ki hoče v nekem zaključnem obdobju z intenzivnim delom in variranjem na isto temo, najti najboljšo rešitev, kar pa mu v celoti ne uspeva najbolje. Nekoliko preveč ponavlja, kar ni priporočljivo pri eksperimentiranju.

Verjetno bi Kovačevićeve tempe zapustile obiskovalcu trajnejši vtis, če bi se nam predstavili tudi z nekaterimi svojimi olji in tako razbil rahlo monotonost.

Branko Kovačević: Mornari

Brez dvoma pa je to, poleg Černigojeve, najbolj uspešna likovna prireditev Male galerije v zadnjih mesecih, hkrati pa nam je galerija predstavila malo znane, pa vendar talentiranega hrvaškega slikarja.

Mariborski slikarji v Ljubljani

V Jakopičevem paviljonu bo do konca novembra odprta razstava del osemnajstih mariborskih likovnih umetnikov. Nekateri izmed njih smo že spoznali na razstavah v Ljubljani.

Zanimivo je, da ima Maribor tako veliko slikarsko kolonijo, pa tudi to, da je videti pri vseh razstavljenih delih, sicer včasih zabrisan, vendar še dokaj opazen lokalni stil. Večina slikarjev se najraje inspirira v mediteranski motiviki Istre in Dalmacije. Dosledno se drži svoje zemlje le Lajč Pandur, ki je pod močnim vplivom nekaterih madžarskih slikarjev. Pravzaprav ni časa in prostora, da bi lahko govorili o vseh, zato se mislim omejiti na vidnejše predstavnike.

Maks Kavčič, znan tudi preko meja naše ožje domovine, se nam predstavlja s štiriolaj. Slikarsko tehniko obvlada in nanaša barve v krepkih potezih. Preseneča nas s tankim posluhom za barvne odnose. Najboljše njegovo delo bi bilo »Nasleje v Istri«, ki ga odlikuje poleg zgoraj naštetih kvalitet tudi trdna kompozicija. Ostala dela so nekoliko šibkejša. Vendar nas moti, podobno kot pri naslednjem slikarju Antonu Polaku, prevelika navezanost na vzornike in premalo originalnosti. Polak razstavlja tri razmeroma dobro uspele oljne podobe, in sicer dva motiva iz Istre in Dalmacije ter svoje najuspešnejše »Stara mesta«. Zlasti zanimiva je slikarska rešitev problema, ko slikar s strganjem barve pričara strukturo zidov. Vendar bi zameril avtorju to, da je enako tehniko prenesel tudi na zračno ozadje, ki kot drug lahek material ne prenese enake obdelave kot trdne gmote zidu in ometa. Kljub temu pa je »Stara mesta« ena najuspešnejših slik na razstavi.

Predstavniki starejše generacije je Jan Oeltjen. Razstavlja tri olja. Najzanimivejši je »Avtoportret«, vendar nas moti na platnu nekaj zastarelih atributov, kot n. pr. smrt za slikarskim stola. Brez dvoma pa je med Mariborčani najboljši kolorist. Vsa njegova dela so ugašena v mehkem liričnem tonu. Barve so na prvi pogled r. koliko ostre, vendar pa vidimo, s kakšno posluhom za barvne sklade in odtenke razpolaga slikar. Ostal je pri svojih že znanih dosežkih in ne išče več novih likovnih rešitev.

Omenil bi tudi monotipije Ivana Cobala. Težko bi jih pripisali istemu avtorju, ker vsaka niso drug formalni pečat, ker so nastale pod različnimi vplivi. Se najboljše podoba je »Zvoki piščalke«, vendar je nekoliko preveč inspirirana pri Matisu in Picassou.

Sicer noben slikar ni pokazal kaj več, ali nas celo presenetil, vendar jih nekaj dosega solidno povprečje. Tega pa za kdarja Kolbica ne bi mogli reči. Skoraj vsa njegova dela nam vzbujajo mučen občutek, da avtor ne razume bistva plastike.

Mise ni larparlartizem in stvarnost

(Nadaljevanje s 1. strani)

»Iz zanikanja vseh in vsega naj se dvigne do pozitivnega ureničevalca svojih dej in obenov do veznega člena med preteklostjo in prihodnostjo.«
»Ustvariti mora sicer nov lik slovenskega intelektualca, bora, nov odnos do sveta, kajti razmere so se v vojni in po vojni bistveno spremenile — toda vse to na izročila, na tistem pozitivnem delu izročila, ki se ni uresničilo, ali ki mora biti vedno znova uresničevan.«

Na isti strani beremo še naslednje: »Truditi se mora za urejevanje človekove pravne notranjosti, temeljiti na slovenski in evropski kulturni tradiciji, nastopati proti novi frakciji, proti mehanizaciji in opredmetenju človeških odnosov, proti nasilju in samovolji, opredmetiti se mora za demokratičnem, za plebejstvom, za nadaljevanje socialne ureditve, razkrinkavati mora gnilo liberalno strpnost in diktatorski klerikalni dogmatizem...«

Kdo, ki ni navdušen za dialektičen in je živ s stvarnostjo in v stvarnosti, bi mogel kakorkoli odkritorsko ugovarjati zapisanim besedam? Kdo ne pozna pojavov restavrirane frakcije, kdo se ni začutil na lastni koži moč mehanicističnega birokrata, ki ti je sposoben požreti živce, te spraviti ob pamet? Kdo se ni začutil, da so umrli bogovi pred svojo smrtjo skotili mlade? Poznamo še vedno tisto zelo močnega vloga denarja in pomena famoznih stricovskih in drugačnih zvez. Kdo vsega tega ne ve, a istočasno prav tako ve, da »so se razmere po vojni bistveno spremenile. Spremenile so se, ker so se morale, spreminjajo se in še se bodo morale spreminjati.«

Povojni slovenski »pravi, boreči se rod« vse to ve, pravzaprav ve še več. Pozna svet, ki je človeško amorfna, ve za prostor, ki je »moralna prazen«. Pozna sodobnika, ki je »skoraj prispiljen zatekati se v nevero in skepsis, za katerega je »skoraj nujno, da se umika v svoj privatni svet in se izogiba

predvsem »nove delavškega samopripravljanja, neposredne komunalne demokracije in stalnega preizkušanja ter spreminjanja celotnega gospodarskega in družbenega sistema (št. 1—2, str. 11)

V tej težavni situaciji med »občutkom in razumnostjo« ter »analizo in vero, spoznanjem in prepričanjem, bojem in življenju«, se je znašel povojni rod, kateremu se je sicer »sclizem uprl«, a je bil za vero »prešibake. Toda ta njegova »demobilizacijska faza, sicer nujna, a brezperspektivna« bo, kakor upajo pisati v Reviji 57, kmalu pri kraju, kajti »namesto navidezne svobode osamljenosti« čutijo potrebo po »resnični svobodi, ki pa jo lahko dosežemo s pomočjo uresničevanja naše samobitnosti v danem svetu« (V. Rus, št. 1—2, str. 32). Zato obljublja »prevzeti dediščino revolucije, njeno svetlo in nje no temno plat. Toda, čeprav pristajamo na dediščino, nečemo biti samo dediči. S pristankom na danost še ne moremo

uresničiti svoje samobitnosti.« (Prav tam)

»...verujemo v naše pozitivno poslanstvo. Najbrž sodimo med tiste srečne nesrečne generacije, ki se morajo kar največ truditi, da si poiščejo smer in smisel. A tem bolj za nas.« (Štev. 1—2, str. 19.)

»...truditi se moramo za vero in se odgovoriti civilizaciji. Vera se razodeva v življenju za človeka in družbo, v spreminjanju obeh, civilizem ga je v razumnem prilagajanju resničnosti.« (Prav tam)

»Povojni rod... se mora ozreti na vse tiste borce od Trubarja sem in se zgledovati pri njihovi pravni sili, upornosti, veri, povezanosti z ljudstvom in njihovim humanizmom.«

Toliko iz njih analize, ki je taka, kot je njihovo izhodišče. V kratkem je naznanjen tudi njihov program. Nismo se dotaknili historične kontinuitete tega programa, ki jo najdemo konstruirano na prvih straneh nove revije. O tem bomo skušali spregovoriti posebej. Tukaj

navedimo le še vprašanja, ki se nam ob prebiranju esejističnih sestavkov prvih števk Revije 57 neizprošno stavi. Ali je absolutizacija neke družbene stvarnosti (točnost fiksanja) je seveda samostojno vprašanje dovolj trdno, ali celo sploh možno izhodišče za kakršnokoli obravnavanje družbenih odnosov v neki časovno in krajevno opredeljeni družbi, ali še celo v družbi naspolh. Ali ima smisel razpravljanje o družbenih odnosih, o družbeno-pravnih problemih potem, ko se vnaprej odredimo motrenju družbene baze in družbenih procesov, ki določajo družbene odnose spreminjajo. Rešitev teh in njim vzporednih vprašanj nas vodi k vprašanju, ki smo se ga dotaknili na začetku: ali je ta »kritična generacija«, »povojni rod« ali karkoli že, res tista resnično nova mlada generacija, ki ji je uspelo, na osnovi temeljite, stvarne analize, disharmoničnost življenjskih komponent preteklega in sodobnega družbenega razvoja teoretično in praktično obvladati ter ima na tej osnovi pravico, pa čeprav samozvano, nositi ime neposrednega dediča slovenskih naprednih rodov. Na to vprašanje si bomo skušali odgovoriti prihodnji.

Slavko Kremenšek

OB XII OBČNEM ZBORU AKADEMSKEGA PEVSKEGA ZBORA »TONE TOMŠIČ«

VEN IZ TEME

Kadar se po viharji noči prvi žarki razdebe v listju v tlačera sonca, ko jutro razstopi poslednje megle, takrat stoji stara breza še vedno vsa taka kot je bila. V njej še ni zamrl hrup boja, ko je v njej še vstalo novo življenje s potvrdeno silo. Vse je tako kot je bilo, le njeno listje je zeleno, bolj kot prejšnje jutro.

Ista pesem povezuje v celoto, nerazdružljivo celoto.

To so le prve želje, je prve sugestije letošnjega programa APZ. Podrobnjega, obširnejšega pa bodo dolodili v prihodnjih dneh. Mi jim želimo, da bodo lahko vse načrte tudi v resnici izpolnili.

Lani novembra je zbor štel štirindvajset članov, danes pa je njegovo število upadlo pod sedemdeset. Dotok novincev je bil sicer razmeroma velik, še upoštevamo, da so jih na avdiciji sprejeli osemnajst. In to res najboljše. Vendar pa je to še vedno premalo. Zbor mora doseči konstantno število sedemdeset. Mnogim pevcom so danes podelili diplome za njihovo pet letno delo v zboru. Precej jih je, ki pojejo v zboru še več časa. Morda leto, največ dve, pa bodo tudi tisti odšli. Taki, gmotni in podobni problemi, zahtevajo čim tesnejšo povezavo med zborom in komisijo za kulturna vprašanja.

Pevci so upravičeno potožili, da je komisija kaj malo skrbela zanje. Danes nečemo več, da bi se to ponovilo. Le s trdnjo podporo te komisije bodo lahko dosegli vse tisto, o čemer danes snujemo. Toda če bo le-ta hotela v prihodnosti opraviti res vse tisto, česar z vso upravičenostjo pričakujemo od nje, potem ji bo preostalo le malo časa za skrb posameznim skupinam v centralnem študentskem klubu. Del te skrbi bo moral prevzeti naše klub sam. Toda kako bo to storil pri tem svojem papirnatem stroju, nam ni jasno. Zato nas je nekoliko žalostno, da kolegi v zboru niso spregovorili tudi o tem. Pa saj še ni nič zamujenega. Upamo, da bodo tudi o tem se spregovorili.

APZ predstavlja del življenja na naši univerzi del življenja, ki se iz dneva v dan razvija po vsej domovini. Pa ne samo to. V njegovih rokah je svetla dediščina predvojnega Maroltovega zbora. Dediščina, ki mora iz roda v rod vedno enako svetiti. Zato mora zbor spet postati to, kar je že bil. Se več, priti mora tja, kjer je vojna ustavila korak prejšnjemu rodu. In še naprej! Oni vedo to. Mi pa vemo še več. Da bodo to tudi uresničili. Drevo, ki je danes vzbrstelo, mora jutri vzcveteti! S. B.

Po turneji po Poljski bo zbor priredil nekaj nastopov v okolici Ljubljane. Tudi na študentski ne bodo pozabili. Pri tem pa bodo potrebovali temeljito podporo komisije za kulturna vprašanja in upajmo, da ne bodo pri njej nalezeli na gluha ušesa. V poletnih mesecih nameravajo najeti jadrnico in oditi na pot od Reke do Dubrovnika. Morda še dalje. Kdo ve? Vmes pa koncerti. Pa to ni najvažnejše. Kolegi v zboru morajo spet začuti, da so med seboj intimno povezani. Utrditi morajo zrahljane spone. Ne bo jim težko, saj jih

novim ciljem, novim uspehom, a pesmijo na usih. To je edina pot. Vsi vedo, da je temu tako, od novincev, do tistih najstarejših, pa do dirigenta.

V marcu prihodnjega leta gre zbor z novim programom na turnejo po Poljski. Le še dvajset vaj. Potrebna bo železna samodisciplina pevcev. Redne vaje bodo zaradi skromno odmerjenega časa do prvega nastopa podaljšali. Vsi tisti, ki še nikoli niso imeli opravka s solo petjem, se bodo razdelili na posamezne manjše skupine, s katerimi bo dirigent vadi vsak dan v opoldanskem času. Le na ta način bodo pevci lahko prehiteli čas in morajo ga prehiteti.

Po turneji po Poljski bo zbor priredil nekaj nastopov v okolici Ljubljane. Tudi na študentski ne bodo pozabili. Pri tem pa bodo potrebovali temeljito podporo komisije za kulturna vprašanja in upajmo, da ne bodo pri njej nalezeli na gluha ušesa. V poletnih mesecih nameravajo najeti jadrnico in oditi na pot od Reke do Dubrovnika. Morda še dalje. Kdo ve? Vmes pa koncerti. Pa to ni najvažnejše. Kolegi v zboru morajo spet začuti, da so med seboj intimno povezani. Utrditi morajo zrahljane spone. Ne bo jim težko, saj jih

novim ciljem, novim uspehom, a pesmijo na usih. To je edina pot. Vsi vedo, da je temu tako, od novincev, do tistih najstarejših, pa do dirigenta.

V marcu prihodnjega leta gre zbor z novim programom na turnejo po Poljski. Le še dvajset vaj. Potrebna bo železna samodisciplina pevcev. Redne vaje bodo zaradi skromno odmerjenega časa do prvega nastopa podaljšali. Vsi tisti, ki še nikoli niso imeli opravka s solo petjem, se bodo razdelili na posamezne manjše skupine, s katerimi bo dirigent vadi vsak dan v opoldanskem času. Le na ta način bodo pevci lahko prehiteli čas in morajo ga prehiteti.

Po turneji po Poljski bo zbor priredil nekaj nastopov v okolici Ljubljane. Tudi na študentski ne bodo pozabili. Pri tem pa bodo potrebovali temeljito podporo komisije za kulturna vprašanja in upajmo, da ne bodo pri njej nalezeli na gluha ušesa. V poletnih mesecih nameravajo najeti jadrnico in oditi na pot od Reke do Dubrovnika. Morda še dalje. Kdo ve? Vmes pa koncerti. Pa to ni najvažnejše. Kolegi v zboru morajo spet začuti, da so med seboj intimno povezani. Utrditi morajo zrahljane spone. Ne bo jim težko, saj jih

novim ciljem, novim uspehom, a pesmijo na usih. To je edina pot. Vsi vedo, da je temu tako, od novincev, do tistih najstarejših, pa do dirigenta.

V marcu prihodnjega leta gre zbor z novim programom na turnejo po Poljski. Le še dvajset vaj. Potrebna bo železna samodisciplina pevcev. Redne vaje bodo zaradi skromno odmerjenega časa do prvega nastopa podaljšali. Vsi tisti, ki še nikoli niso imeli opravka s solo petjem, se bodo razdelili na posamezne manjše skupine, s katerimi bo dirigent vadi vsak dan v opoldanskem času. Le na ta način bodo pevci lahko prehiteli čas in morajo ga prehiteti.

Po turneji po Poljski bo zbor priredil nekaj nastopov v okolici Ljubljane. Tudi na študentski ne bodo pozabili. Pri tem pa bodo potrebovali temeljito podporo komisije za kulturna vprašanja in upajmo, da ne bodo pri njej nalezeli na gluha ušesa. V poletnih mesecih nameravajo najeti jadrnico in oditi na pot od Reke do Dubrovnika. Morda še dalje. Kdo ve? Vmes pa koncerti. Pa to ni najvažnejše. Kolegi v zboru morajo spet začuti, da so med seboj intimno povezani. Utrditi morajo zrahljane spone. Ne bo jim težko, saj jih

novim ciljem, novim uspehom, a pesmijo na usih. To je edina pot. Vsi vedo, da je temu tako, od novincev, do tistih najstarejših, pa do dirigenta.

V marcu prihodnjega leta gre zbor z novim programom na turnejo po Poljski. Le še dvajset vaj. Potrebna bo železna samodisciplina pevcev. Redne vaje bodo zaradi skromno odmerjenega časa do prvega nastopa podaljšali. Vsi tisti, ki še nikoli niso imeli opravka s solo petjem, se bodo razdelili na posamezne manjše skupine, s katerimi bo dirigent vadi vsak dan v opoldanskem času. Le na ta način bodo pevci lahko prehiteli čas in morajo ga prehiteti.

Po turneji po Poljski bo zbor priredil nekaj nastopov v okolici Ljubljane. Tudi na študentski ne bodo pozabili. Pri tem pa bodo potrebovali temeljito podporo komisije za kulturna vprašanja in upajmo, da ne bodo pri njej nalezeli na gluha ušesa. V poletnih mesecih nameravajo najeti jadrnico in oditi na pot od Reke do Dubrovnika. Morda še dalje. Kdo ve? Vmes pa koncerti. Pa to ni najvažnejše. Kolegi v zboru morajo spet začuti, da so med seboj intimno povezani. Utrditi morajo zrahljane spone. Ne bo jim težko, saj jih

Kraška impresija

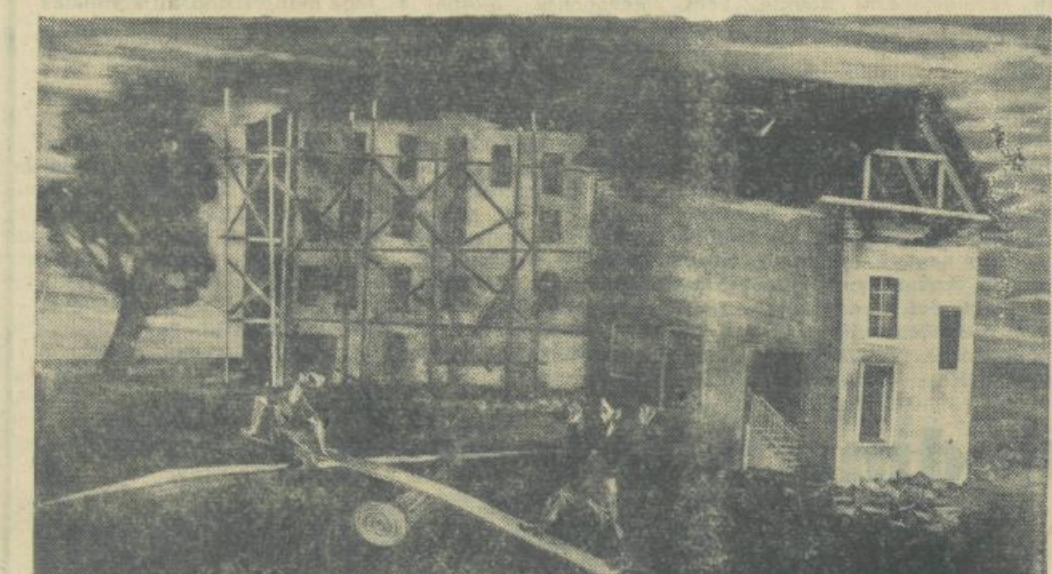
Tihota je dahnila v te zbledele freske in čas je obvisel na vrvi belega vaskega zvonnika. Strehe podremavajo nekeje za bori, kakor romarij. Sonce je poljubljalo okrvavljeni teran in zaprašen popoldan je leno poplesaval po kamniti poti.

Marjan Kunelj

splošni problematiki, in ki je doživel, kako neločen in nepravilen je tok svjase. »Majši roče« vidi tega »zbejana, dvojnega, utrjenega in prestrašenega človeka«, ki »ne more verjeti v moralne norme«, ki je videl, »koliko ljudi je umrlo zaman« in zato več ne »zaupa smotrome« (štev. 3—4, str. 164. Primož Kozak).

Ne gre nam le za popolno sliko »sodobnega človeka«, če bomo navedli še nekaj karakterizacij; navedbi jih je treba zaradi izhodišča, za katerega »kritična generacija« izhaja in zaradi katerega piše,

Na strani 164, št. 3—4 beremo še n. pr. naslednje:

Lado Danč: Periferija

Mirčo Sušmel: Lirična fasada

Zdaj sem samo še kakal brez najmanjše utrjenosti. Morda je bila to vse veliko bolj toplotno značaja. Nekaj, kar je mrtvilo in ne utrulo. Čakanje sem imel v dlaneh, čakanje v obrazu, čakanje v prsih, čakanje, kakor da nimam več telesa. Mislim, da tudi čakanje v srcu.

Potem je prišel v ulico gospod Ivan. Dvigoval sem roko in zdelo se mi je, da že zdaj miram. Tisti Hal s katerim sva se pozdravljala. Sam vase sem ponavljal, da bi izvenel kakor nekaj povsem vsakdanjega. Nekakšen Doberdan ljudi. Razprli sem prste, pa je nekaj korakov pred najnim srečanjem ostro zavil preko ulice, se izognil kamionu s sadnimi gajbicami in izgubil v večjo.

Se vedno z razprtimi prsti sem pozdravil gospo Lavrenčičevo, ki je prišla v ulico takoj za njim. Pogledala me je, njene prsi pa so se izgubile v mojem nasmihanju. Nisem vedel, da se smehljam, da imam sploh kaj na obrazu. Mislim sem, da je samo prazen. To sem hotel. Tako, kakor z ustnicami, kjer se mi je v gubicah že razvleklo nekaj trpkoga. Kakor ostanki prenatane kosila. Z zopno prevleko kislostosti. Pri gospe Lavrenčičevi so izgubile v veži prej kot v mojih očeh. Bile so nujnost, kakor zenica. In mimohod gospoda Ivana. Ki se ni pozabil, kako sem prodal Verino fotografijo za dva litra bencina. S tistim bencinom som potem zažgali kanal sredi dvorišča in obvisel po balkonih. Hlitenca pa samo brezglavo sem ter tja. Takrat sem je zasovražil. Ker je bila tako onemogla in je samo jokala in polivala bencin z vodo. In čakala, da bodo prišle stranke na dvorišče. Neumno sem stal pod rumenkasto fasado. Bil sem manjši kakor sem to hotel. Tri nadstropja so bila kakor prešerni možki, ki hodijo k ženskam. Nekaj takega je bil tudi gospod Ivan. Nisem šel za njim. (Stopli bo na dvorišče, ki je zanj preveliko. Zažvžgal bo tiste tri takte Neznanke povej in moja sestra se bo čez nekaj trenutkov že obsela na okno in odrinila pelargonije, ki jih ima tam v marmeladnih zabojčkih oče. Pomahala si bosta. On s srede dvorišča amerikalnsko Hal, ona pa kakor ljubka fotografija. Te so navadno poceni, in sestra mu bo rekla O, ti si, kakor da ne bi še vse popoldne vedela, da bo prišel ob pol petih. On bo rekel Jaz sem bil. Pridi dol, imam nekaj zate. Tako se bosta pogovarjala. Ob koncu bo hotela biti moja sestra zaupljivo nežna in bo šepnila, da bo takoj prišla, on pa je že prav in se bo neumno nasmehnil. Stopil bo z dvorišča, v katerem je takdo neboljgno majhen in izgubljen. Naše dvorišče je zanj preveliko. Gledano iz perspektive.)

Gledal sem v izlobo slovenskega sveta. Po ulici je šel nekdo s komiteja. Jezilo me je, da je tako kmečki napravljen in v obrazu je imel, da bi govoril. Njegovi široki hlačniči sta bili več kakor ulica. In pozihaval se je, kakor da aret asfalt. Trije žarometi so imeli rumenkasto svetlo in oni je bil hitro mino. Se potem, ko sem gledal za njim, se mi je zdel, da išče človeka. Vse telo je imel, kakor da bi moral govoriti.

Cez cesto sem pred motorjem prevelikega kamiona gledal v večjo kavaro v predor, ki se končuje z mostnostjo. Lahko bi ga zasovražil. Tako, v trenutku in brez razloga. Nisem ar bil v njem, kar bi vlačilo poglede ljudi. Odrli so se samo tako, kakor se ozremo v vsako vežo in greno naprej. Potem pogledamo v naslednjo vežo. Gospod Ivan bo v veži počakal mojo sestro. Veča je zanj velika mlajša in pristaja mu, da je temna. Kakor nekaj k obliki. Tam bo hodil po lesenih kockah. V ravni črtah. Potem v diagonalah. Potem bo delal še kvadrate in pravokotnike. Morda se mu bo zdelo, da bi kadil. Pa ne bo, ker Veri to ni všeč in ko ona priteče po stopnicah, se vedno skloni k njenemu nosu in reče Poglej in pilne vanjo. Nekdo ji je objubil, da ne bo kadil. — Potem bo hodil spet v ravni črtah. Drugih linij ne pozna. Rekel sem si, da še pet minut ne bom pogledal na uro. Da bom nekako št. Sekunda je, ko rečem enaindvajset. Potem

spet enaindvajset. Razločno kakor učiteljica. (Sestra se bo vrnila v sobo in čakala pred ogledalom deset minut. Samo stala bo, obličena kakor je bila že pol ure. Morda bo tam samo osem minut. Ali pa še manj. Samo takoj ne bo odšla. Da ne bi on pomislil, da ga je čakala. Gospod Ivan pa redno zamaja. Da ona ne bi pomislila, da ima samo njo in jant ser. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi gospod Ivan. Da o njegovih še prav ni slišala. Potem bo sestra stekla po stopnicah. Na zadnjem ovinku se bo ustavila, popravila nekaj na sebi, vedno ima kaj, in mirno stopila k njemu. Onadva tam zgoraj pa bosta sedela na kavču pri svojih štirih albumih, odpravila fotografije in si pravila To je pa gospa iz Maribora. Mogoče bo mama še začela pogovor, kakšen se zdi

Polmrak se je žalostno sprejahal med kulisami. Potem je zamisljeno obvisel med rahlo stiliziranimi drevesi. Opetaka joča soparica. Tu in tam kakšen odrski delavec. Spredaj, na odru, sramežljivo in previdno tipljejo razno-barvni reflektorji med igralci. Spuščena zavesa, konec predstave. Gorkoga »Sovražniki«, uprizorjeni v Slovenskem ljudskem gledališču Celje.

Polmrak se je žalostno sprejahal med kulisami. Potem je zamišljeno ovisel med rahlo stiliziranimi drevesi. Opotekajoča soparica. Tu in tam kakšen odrski delavec. Spredaj, na odru, smezepljivo in previdno tipkejo različni reflektorji med igralci. Spuščena zavesa, konec predstave. Gorkiga »Sovražniki«, uprizorjeni v Slovenskem ljudskem gledališču Celje.

Priklanjante in ploskanje. Dviganje in spuščanje zaves. Nekaj trenutkov samo to. Res nič drugega. Potem konec. Ljudje počasi odhajajo iz dvorane. Pogovori. Pogovori o marsičem. Za rdečo baržunasto zaveso se pretaka živahnost. Hip ali dva. Morda malo več. Igralci se razgublajo.

Srećanje. Nadja? Ne, oprosti-
te, Breda. BREDA PUGLJEVA.
Modre, živahne oči, nagajiv in
radoveden smehljaj. Mladost,
Bela bluza, modro krilo. Staro
modni čevlji. (Kosum). Nekaj
vprašanj, tu, med kulisami, in
seveda tudi nekaj odgovorov.
Breda razmišlja o tem, kar je že
bilo. Sedaj je absolventka aka-
demije za igralsko umetnost in
najmlajša članica celjskega gla-
dališča. In včasih? Produkcije
na A1U: Luiza, Marjana, Ver-
nika... Nepokopani mrtvici,
karkoli vam drago, Bele noči in
še kaj. Se marsikateri nastop.
Potem debut v Celju. Margot v
Dnevniku Ane Frank. Majhna
obrobnika vloga, a Breda je vedno
sredi dogajanja. Vedno. Tako
pravi: "Misliš, da bo igralce
kdaj priznal, kako zelo je zado-
voljen s svojo vlogo? Margot...
vloga z nekaj stavki. Vendar
mislim, da sva z Brankom Gom-
bačem (režiser) naredila iz nje
vse, kar je bilo mogoče. Res
vse."

Ta pounrek med kulisami je zdoelgotasen. Greva. Mimogrede še nekaj vprašanj. Breda se smehlja. Vedno se smehlja. Ja: »Zakaj si se odločila po končani ekadnemij ravno za celjsko gledališče? Ona, tako, brez zadrege. »Celjani so večkrat gostovali v Ljubljani. Dobro se je spominjam Zadeve Caine. In tudi nekaterih drugih uprizoritev. Sicer pa me je že od nekadaj privlačil moderen, zanimiv repertoar.«

Pripoveduje, da ji je dala aktemajevsko veliko teorije. Veliko. Prakse pa bolj malo. »Upam, da se bom lahko v gledališču bolj sprostila. Sedaj bi rada, zelo rada, samo veliko igrala. Čim bolj različne stvari. To je moja največja želja,« je rekla. Sedaj je nastopila kot Nadja v »Sovražnikih.« Nadja — otrok, (ki miselno prehaja že v mladenco in se dije), ki razgalja laž in išče resnico. Nadja, Breda, navdušenje in doživetje.

Breda, kada govori o akademiji. Vaje, izpiti, izpiti... Vajena je delati. In če jo vprašate, kaj te uprizorite, ki jih je vse, la, so ji bile najbolj všeč, bo v zadregi. Težko se je odločiti. »Čudno vprašanje, .. če že mora biti: Čaj in simpatija (tržaška uprizoritev s Stefko Drolcevo), Zaveda Caine, Kavkaški krog s Kredo, Smrt trgovaškega potnika. Morda še kaj,» pravi. Se nekaj besed tem in omen. Bela bluza in staromodni čevlji bodo obležali že v kotu. Čakal bodo na jutrišnje življenje med kulisami. Njeda bo za spremembo do jutri Breda. Ostale bodre občudki, ki se tako rado smehljajo. Jutri pa spet: drugo življenje med obvaranimi in okamenelim kulisami.

Poslovilna se. V Bredi je še ostalo nekaj Nadije. Takoj po predstavi, ko je rekla: »Samo na pol sem še živa...« No, jutri bo že drugače. Prav gotovo. To bi bilo vse. Vse iz srečanja z mladostjo. Z mladostjo, ki mnogo obeta.

M.K.

V
abirintu
skanja

Umetnost, je eden stalnih sodelavcev Triune. Njegov likovni prispevek je že več let bogatijo strani študentskega lista pa tudi Literarne revije Mlada pota, Sodobna pota, Esperanto in druge publikacije. Tudi v Mali galeriji je že dvakrat razstavljal; enkrat v okviru razstave, ki jo je predredila akademija upodablajočih umetnosti, drugič pa v sklopu prireditve letošnjega študentskega festivala. Skupaj s svojimi kolegi je sodeloval tudi na dveh razstavah v Brežljah in na razstavi v Brežicah.

Do sedaj mi je najbližji isresor. Nasploh se rad ukvarjam z grafiko, v kateri vidim umetniško panogo, ki je enakovredna slikarstvu. Zadnje čase pa me posebno privlačijo olje. Nisem se še opredelil niti za eno niti za drugo, vendar je zelo verjetno, da se bom končno odločil za olje. Podobno je tudi z izbiro motivov. Tudi tu, še ni neke specializacije. Portret, pokrajino in tihožitje lahko najdem med mojimi deli. Res pa je, da čutilim posebno nagnjenje do iskanja motivov v revirskih krajih, v rudnikih, saj sem Trboveljčan; toda vprašanje je še, če se bo to nagnenje v mojem nadaljnjem umetniškem razvoju tudi realiziralo. Vsekakor pa bi želel zbrano motiviko podajati na nov, svojstven način.

NOV? KAJ SI SE ŽE OPREDE-
LIL ZA KATERO IZMED MODER-
NIH LIKOVNIH STRUJ?

Z modernimi strujami vsekakor simpatiziram, ven-
dar pa se še nikamor ne prištevam. Noben, ne morem po-
polnoma zaupati, zaupam le nenehnemu iskanju novega
umetniškega izraza. Najbolj se mi znavadujem za surre-
alizem in mogoče se bom nekoč odločil zanj. Ugaja mi
namreč tako, ker sprošča domišljijo in s tem daje mož-
nost, da izraziš sebe.

V vsakem sistematičnem pridobivanju znanja je neka zanesljivost in gotovost, ki jo je treba popraviti. Brez dvoma pa so tu nekatere nevarnosti za vsakogar, ki mu manjka samostojnih in jasnih umetniških hotenj. Bistvo

On the other hand, the

vsaكه prave umetnosti je neutrudljivo snovanje. Ak pa bo ostal umetnik z diplomo v žepu še naprej neustavljiv iskalec? Morda se bo zgubil v akademizmu in ne bo več našel prislilnlniti svoji notranji umetniški silji in izpovedi? Sicer pa se more vsakdo te nevarnosti obvarovati, če se je je zavedel. Vsekakor je treba premagati vse, kar ovira svoboden razmah umetniške osebnosti.

Razstave na cestah niso v svetu nič novega in se jih poslužujejo tudi; je priznanj slikarji. Za Ljubljano pa to je vsekakor nov, drzen poskus, ki ga je treba pozdraviti. No, ravno v tem primeru bi lahko ponovno poudaril pomen resničnih umetniških hotelj. Če je nekdo umetnik, potem ni več važno ali je akademsko izobražen ali amater. Lahko celo domnevamo, da je pri slednjih vera v svoje umetniško poslanstvo še bolj spontana in energična. Če pa se takim javnim razstavam pridružuje še namen približati umetnost širši javnosti, potem so taka prizadevanja še toliko bolj pozitivna.

O tem ni dvoma: To je celo eden najpomembnejših sodobnih problemov, s katerimi pa se še vse premalo ukvarjamo. Priblížiti umetnost ljudem, se pravi ljudi oplemeniti in enkrat za vselej napraviti konec vsem osončenim umetniškim prizadevanjem, vsemu bodočemu pomanjkanju razumevanja, ki ga še povsod najdemo med ljudmi. To nezaznavanje, ki se kot neka samotna tradicija vleče skozi našo kulturno zgodovino, pa gnezdí v nevednosti, v pomanjkanju iskrenega zanimanja in umetniške izobrazbe. Odstraniti ga bo mogoče le z razumno likovno pedagogiko, ki bi začela oblikovati in bogatiti umetniški okus že pri otrocih, ki bi jim omogočila, da bi zavzeli pravičen odnos do ustvarjalčevega napora in umetniške stvaritve.

Dotok številnih novih umetniških struj je povzročil precejšnjo zmelo. Malokateri umetnik še ostaja pri ustaljenem načinu ustvarjanja. Večina se mrzlično pogreza, kar srečamo tudi na ostalih področjih umetnosti, v labirint nemirnega iskanja, nihan med starem in novim, siremi za še ne povedanim in se pogosto vse preveč zateka k tehničnemu reševanju svoje naloge.

Razen tega pogrešamo v Sloveniji in celo v Jugoslaviji sploh, ustalitev nekega prav za naša značilnega umetniškega jezika, ki bi poudarjal moč in enkratnost naše kreativnosti. Jasnih perspektiv za bodočnost se ni. Vsekakor pa je že čas, da bi našli pot iz labirinta, v katerega smo zašli. Vendar ne s kakim trdnim ključem. To bi učinkovito preveč tako kot Deus ex machina v antični tragediji. Zaželjena in potrebna je samo odločitev za novo, sloveka in umetnika vredno pot, ki bi sledila kot upravičen in veličasten »srečni konec« po vsej grenkobi napornega iskanja. mm

Optimizem in tragedija

Za proslav štiridesetletnice Oktobra je ljubljška Drama pripravila uprizoritev 'Optimistične gedjelje' Vsevoloda Vitalevica Višnjevskega in B. Krefta. Ta slavnostna predstava v Drami nam nekuaj načelnih in konkretnih vprašanj, o katerih velja razmisljati. Ta vprašanja so: ali politično-agencijska drama preprostejše in učinkovitejše vpliva gledalce obiskovalce kot slaba, živa, polnokrvna gledališka drama? Ali od tega, ali ne, od tega, ali ne, sovsjetske prevoledulce dramatike. Razčlenitev d matske ropasdelje iz Oktobrske revolucije in državlj ske vojne in njene uprizoritve pri nas, nam bo d odgovor na zastavljene vprašanj.

Optimistični i srećljivi, ki bi jo mogli predrediti kot kronika tragičnih dogodkov s svojim smotrom in specifičnim učinkom, je nastala leta 1932 in bila pozneje pravkar predelana. Po zadnji predelavi je bila predstavljena v Moskvi od Bratko Krefti (zanimivo mi bilo razmisлити o njegovim avtorskem deležu in pretehtati vrednost in pravičnost tega deleža). V Rusiji poobiskobna literarna pridajevanja in uradna stališča do njih stremeljni začela križati (Makavski in njegov konec), v razstavljanju zahtevano geslo, kakor je jasno izrazili tudi dramatik (sekoloti Višnjevski: »Treba je iskati novi sovjetski stil, napojen iz naših klasičnih literarnih del«) in znamenju podobne zahteve: Mislim, da je za nas, za celo vrsto dramatikov, prišel čas, ko moramo glasovito in resno razmisliti o našem literarnem preobrnjilnim metodam literarnega dela je treba brezobzirno konstatirati. Pisatelj priznava in delo nam razodeva, da se je inspiracija prevzela, da se je inspiracija prevzel tudi, specifičnim zahtevam svoje tragedije prirejen

[illegible][illegible]

veda mora gledati, kolikor se
to dá, na vse dramsko dogajanje
in na osebe z ruskega stališča.
Vsa ruska literatura, tudi sta-
rejša je nageljena k patosu, za-
povedi, ki jo je v svoji mladosti
Pooktobrska literatura ima tega
v izobilju. Lastnosti naroda so
se v miselnem naprežanju in ur-
jevanju življenja v novih razme-
rah, ki so nastale, izražale v
pooktobrski literaturi.

Med mornarji pride do izraza
predvsem Aleksej, mornar - de-
setnik. Razvoden med misel in
čustvo (njegovo filozofiranje in
njegova ljubezen do muzike), ima
svoje lastne, vendar neizpolnjen-
e razmere revolucijskega časa in
razdobja državljanske vojne. Ima
pogum (pisatelj ga je tudi imel), da
je povedal marsikatero grenko
resnico, ki jo drugi ne morejo
kar dalje drami videz objektiv-
nosti. Zanimiv je lik zanesenjaš-
kega komunistu Jisla Valnona,
ki v svoji navzornosti in otr-
plosti predstavlja vso težavo pri-
hajala celo do izustitve. Dokaj
delan je vodnik anarhistov, ki
hoče izbrabiti zmedo za izpolnit-
ve svojih ambicij in propade;
dane Hripak, ki mu je postalo
zelo težko, da se grozi strani-
mere Jarkov in strelivo in prebne-
ga na nasprotnikovo stran in
s tem izda svoje; zanimiva sta kr-
mar in debeli mornar - anarhist,
ki imata postojano naravo in bre-
zličnost.

Režija je vse te lastnosti pouda-
rila, si prizadevala omiliti in za-
brisati pettefich v zanesenjaško
in zvesto, vendar neizpolnjen-
o novo zanesenost. Mislim, da za-
radi pomankljajev občutka za mero.
In to je prolog in epilog.

(Nadaljevanje na 6. strani)

Gregor Stirniša

Mrtvi vodomet

Polóži roko v prazno, suho dno
in zdelo se ti bo da slišiš v mraku
tiho šumenje, kot da v ozkem traku
voda še vedno plapolá v temo.

Ta glas nad vodometom je kot vrč steklen,
ki je zajel njegove valovite sanje,
in če obraz boš potopila vanje,
morda, za hip, začutiš dotik pen.

Usahli vodometi žive dalje,
Ker so v življenju stekali se vase,
žive naprej v šepetu svojih sanj.
Skoro nihče na svetu ne ve zanj.

(Nadaljevanje na 6. strani)

zenice. Poleg taboli KOLESA NASLANJATI PREPOVEDANO je bilo dvoje kolov. Kakor da bi se parili.

Stopnice so me osveževale in v prvem nadstropju pred stanovanjem zaspale Lavrentčeve sem se ustavil. Kakor, da bi bil priklenjen. Moje zenice so bile res njene prsi. (Hotela je, da bi bil pozvolni. Potem bi hodila tesno ob meni in jaz bi jo pritegnil na kautč. Ob takem se je ona samo smejala.) Stopnice so me osveževale in jaz bi se nujno moral vzhajati. Njene prsi. Njene smela modrčka. Pod haljo nisočena. In jaz bi jo bil lahko sunil čisto. Ona bi polskala mene in legla. Njeni lasje so vedno dehteli in jaz bi z nosnicami samo trepetal. Njene pete bi trije moji hrbet in potem bi pila mogoče konjak. Obličila bi se in jaz bi rekel Nasvidenje. Tudi ona bi rekla Nasvidenje. Potisnila bi me skozi vrata. Kakor da bi hotela še zadnjice vame. In jaz bi se bil stopnicam, stopnicam, strahu, da se mi nista ne smele.) Vrata so bila pooblašena in zvonila bi bel. In jaz bi se bil nujno moral vzhajati. In jaz bi in po stopnicah so se pripodili otroci. Ti so me premaknili in nekaj jih je rekel Dober dan. Odzdravil sem in mislim, da so bili presenečeni.

Zdaj sem šel omovov. ...
Osnadva šta bila v jedlinici in mama me je skoraj preplašeno pogledala. Stopl sem mimo njiju. ...
»Si le našel domov...« je rekla oče. ...
Mama je še vedno preplašeno pogledovala očeta in mene. ...
Jaz pa: ...
»Ze spet...« In sem pokazal na njun album s fotografijami. ...
Obadva šta me pogledala. Nista znala kako odgovoriti in za trenutek mi je bilo žal, da sem jima to rekel. ...
Oče pa je le razburčno spregovoril: ...
»Ga sliši. Ni mu dosti, da se samo potepa. Stidural bom pa jaz. Midva z mamo ne bova delala izpita. Midva lahko samo plačava. Midva lahko samo plačava...«.

Vedilni sem in ju vprašal, če že spet začneta s svojo besedno igro in bi rada takoj vse denar. ...
Mama je rekla, da jima ne bom mogel nikoli povrniti tega, kar sta naredila zame. In da bom že še videl, kaj so to stari. ...
»Hočeta, da začnemo...?« sem se nasmešnil. ...
Rekita sta, da sem narazen. To pa je bilo tudi vse in tako sem lahko odgovarjal. Nista me znala udati in vem, da bi ju bolj bolelo kot mene. Zato sta bila nebojglena in dostikrat sem se vprašal, če so to moji stari. Usedel sem se za klavir. (Majda mi bo tudi kdaj rekla, naj sedem za klavir. Jaz sem bil ona bo s podvitimi nogami na kavču poslušala in se mi nasmešila. Morala je biti vedno vedno nasmihati. In večkrat jo bom vprašal, ali samo mene. Med igranjem).

ne je samo moja. Zdelo (igralnem).
Pesem o septembri igram največkrat.
Tajki me je zabolela leva naka. Trpkó sem občutili, da ne bom znal
nikdar igrati. To je bilo tisto, kar je bolelo tudi moje. Včasih sem igral. To je buó takrat, ko so moji še verjeli, da bom klavirski virtuoóz. Prerin
sem tistó pet let klavirja, ki sem jih moral imeti kot njun sin in potem
se je ustavilo. Kmalu me nista več silila za klavir, temveč sta iskala nekaj
bolj zanimivega. Vsi so me videli, ko je ob vsem ostalo toliko
igranja, da Majdi lahko zaligram Pesem o septembru.
Pesem o septembru sem improviziral. Jezilo pa me je, da z levico ne
morem nilešat. Toda moja improvizacija mi je bila všeč. Nekaj podaja, lahko
bi rekeli, nekaj otožnega. Nekaj kakor je Majda. S spuščenimi lasmi in
slovesnimi očmi. Ko sem pogledal še klavir, sem videl samo njuni glavi.
Zakaj? Zakaj? Zakaj? Zakaj? Zakaj? Zakaj? Zakaj? Zakaj? Zakaj? Zakaj? Zakaj?
ni bilo nilešat. Tudi komu moral še drugí zaligrati Pesem. Zda bi lahko
prišla in odgrnila zaveso. Saj bi jo rad samo videl. Tako malo pravzaprav.
Lahkó bi prišla tudi z gospodinjí Mihele.
Onadva sta že potihoma govorila. To me je motilo. V nekakšno razdra-
ženost in najraje bi vstal in prišel kričati. Morda ne toliko zaradi njunega
govorjenja, kakor zaradi Majde. Mislim, da ji mora biti tako ime. Vse
lezió preko tipk kakor žvižg.
Sunkoma sem prenehal. Nje ni bilo.

Bil sem zadiren, ko sem hotel petdeset dinarjev. In onadva preplašena. Oče je hotel ugvarjati in je rekel: »Nič! bil vreden petdeset kina...«
Ja, sem rekel, potem pa se Oprosti, če gor časi prehitrlo naprej. Oče je še nekaj tih govoril, mama pa se je stiskala ob njem in ga vlekla za rokav.
Ko mi je dal petdeset dinarjev, je rekel To je zadnjič. Posmejal sem se.

»Upam, da ne misliš resno...«
Odšel sem iz jedilnice. Pustil sem ju sama in vedel sem, da bosta spet govorila samo o meni. In bosta pripravljala nekakšne načrte in se posvetovala. Hočeta igrati skrbnega očeta in skrbno mamo. Naj.
Na balkonu je pometala gospodična Rafaela.
Rekel sem Dober dan, gospodična Rafaela.
Pokimala je.
»Lepo si igral.«
»Tako, tako...« sem zamrmral, ona pa je zadovoljno prikimala in imela vse obraz. »Tega nismo bili vajeni in tudi mene je presenetilo, da je tako. S strankami ni imela ... posla in sploh je bila vse bolj sama in sama.«
»Gospodična Rafaela! vedno smo ji vsi rekli samo gospodična Rafaela,« od kod pa je gospodična, ki stanuje pri vas ... Te, zadnje dni.«
Začuden me je pogledala.
»Mislim gospodično, ki stoji večkrat za vami ob oknu...«
Njen obraz se je v trenutku stisnil in mislim, da me je še sedaj prav razumela. Vendar, obraz je imela tak. Nekaj starikavega, kar se je prijel za

jenega obrazu kakor testo.
 »Tisto ni gospodična...« je rekla.
 »Zardei sem. Vedno tako neumno zardevam. Gospa Lavrentičeva mi je nekaikrat rekla Moja punčka.«
 »Ali pa dekle...« sem hitro popravil.
 »Pusti tisto...« je odgovorila.
 Nisem popustil.
 »Je mogoče bolna...« sem izdaval kar tako.
 Tega se je prijelca. »Tudi sem, kako je obvisela na tistem mojem je močno bolna. Zato je dvakrat hitro rekla Bolna je bolna. Jaz pa sem verjel, da je ona še bolna. Poleg dolgih las in zalestelnih oči je še bolna. To mi res presegaše vsa moja pričakovanja. (Zelo bolna je in ve, da bo kmalu umrla). Zato je zadnja ljubezen. In ljudje bodo lahko rekli, da je nekeko umrlo dekle).

»Ni nikoli ne vidiš na balkonu...?«
 Gospodična Rafaela je videla, da ne bom odnehal. Silihi sem vanjo in v tem času sem prišel tudi na njen balkon, kjer je imela zaboj za premog in lonec namočenega perila.
 »Kaj mi rečeš...?« hotel sem njen žalostni glas. Tu ima babo soročnico, ki je lepa in ji je najbrže ime Majda.
 Gospodična Rafaela je bila starejša ženska.
 Zato je rekla:
 »Ri jo rad videl...?«
 Priznal sem in tako me je potislila v predstobo. Bili sem lahak kakor golobi, ki posedajo ob slabem vremenu po rumenkasti fasadi.
 V sobi so bile stvari zabrisane nejasnosti. Nekakina manjša omara, stoli v slogu in miza, stara otomana in dvoje tihotilci. Vse je bilo v motnolsti, ki je bila neprijetna kakor zaduhlost. V sobi je morali biti tudi žamet, ki je dalja prebika, ki je bil ubijal korake. Tudi ona, ki je trdo stala ob oknu, je bila zabrisana nejasnost in to me je razočaralo.
 Prav tihotim sem pozdravil Dober večer, gospodična.
 Zdelo se mi je, da je dvignila roko.
 »Teta, saj veste, da nisem marala, da bi kdo prišel...«
 Nemočen sem se obratnil k gospodični Rafaeli.
 »Tudi sem mislila, da mi bom povedal...?« V njeni sobi bo svetilo. In jaz bom njen junak in teta Rafaela bo odšla iz sobe in sama bova. Jaz jo bom

poljubljaj in ona bo srečna. Jaz bom njena prva in zadnja ljubezen. Potem bo umrla. — Ne vem, zakaj naj bi umrla, toda tako sem mislil ves čas. Da bo bolj čudovito in neverjetno za ljudi.)
Gospodična Rafaela li ni odgovorila.

Gospodična Rafaela je si ogovorila: — Zato, da bi morala nekaj strasti, je stopila k oknu in se čudno smehljala. Nisem razumel, zakaj gre, samo siutil sem, da bo svetloba. — Razbila se je. Nerodno sem strmel v njo in objel z očmi haljo, ki je segala do tal. To je bila halja stare gospodične Rafaela. Dvigal sem pogled, ki je zdrsnil preko prsi v navadni želji, da najde obraz. Da bi videl Majdin obraz. Bila je razjedena lutka. Imela je dolge razpete lase, ki so se vneli v njeno glavo in iz krane stisnili ven. Imela je tudi obraz, ki je tudi obraz. Bil pa je hrapav in rumenkasto moten lak se je lučisti kakor strela. V dolgih razah.

Gospodična Rafaela je držala zavoso.

Bila je navadna pupa.

Lirična fasada je ostala nekeje zunaj. Strank, ki sem jih vedno poslušal po belokomih, ni bilo nikjer več. Vse je bilo samo prazno in težak zrak zaradi zameta in stisnjenosti. Ostala pa je stala taka, kakda bi jo lahko prevrnil najhrajšji sunek. Morda samo dotik. Saj je morala imeti pod haljo stare gospodične Rafaela samo eno leseno nogo. To je morala imeti.

„Spustite me jo, ... sem nekako rekeli, ... je morala imeti.
Zatrdilo me je, da je gosposčina Rafelela ugovorljivo sklonila roko in
blago je padlo nazaj, kakor teža v prsih.
Ogrinja se je pupa, ki je medlo, oguljeno haljo gosposčine Rafelele:
„Mladi gospod, ste pršli na obisk...“
Nekaj zlonemljega je bilo v tem glas.
Tihoma sem ji rekli Močisti.
Gosposčina, ki ji je moralo biti ime Majda zaradi njenih razpetih las in
stekleno zalostnih oči, je stala sred sobe kakor krhkok in okoli ustnic se ji
je luskala prava rumenkasta goba.
Kakor da bi se v mraku posmihala.
„Mladi gospod, ste pršli na obisk...“
Od tam, kjer bi morala imeti ustnice, je košček laka kakor las padal
na njo.

Udaril sem jo.
Prevrnila se je kakor olesnela in padla k nogam stare gospodične
Rafaele. Izpod obledele halje se je posmehljivo razkrila debela lesena noga
s podstavkom.
»Mlad gospod, vi ste surov človek ... je izzvenelo s parketa.
Morda je to rekla stara gospodična Rafaela.
Jaz nisem razumel ničesar več in sem se izkubil na balkon kakor meka.

Jaz nisem razamel ničesar več in sem se izgubil na balkon kakor moker pes.

Gospodinja Rafaela je odšla namakati perilo.

Na stopnicah ni bilo nikogar, toda nsem se ustavil. Samo moral sem še pomisliti, da ji je bilo ime najbrž Majda. Zaradi tistih razpuščenih las oči, ki so stekleno žalostne. Prav zaradi tega je Majda.

Vse v ušesu ji je bilo slepeče.

Največji mi bilo več grozdo za nabrekli prsi gospe Lavrenčičeve.

Kakor dve jagodi.

Pred kinom sem našel Tončija iz Dalmatinove.

»Ti, danes sem ju videl. Samo kakšen opijeli obraz ima on...«

Govoril je o gospodu Ivanu in moji sestri.

Rekel sem Jaz kakor da bi govoril s pupo.

»Ti, se je že enkrat obrnil k meni, hlahko bi mi nekaj napravil. Saj veš, če rabiš še kakšen bencin...«

Rekel sem Lahko, ne da bi vedel, kaj naj bi napravil.

Potem sva šla v kino.

Film je bil hedast in Tonči iz Dalmatinove je ves čas govoril angleški tekst. Vse, kar so govorili moški in ženske na platno. To me je dražilo.

Pa tudi film je bil strahотно bedast.

Iz ciklusa novel »Kanall in nadstropja«

Iz ciklusa noveli »Kanali in nadstropja«.

FEDOR REMS (LJUBLJANA), PRVAK V STRELJANJU Z VOJAŠKO PUŠKO

Nekaj misli o športni dejavnosti NA UNIVERZI

SPET SE JE PRIČELO ŠOLSKO LETO, STARA PESEM UBIRA ZNANO MELODIJO: PREDAVANJA, ČITALNICA, MENZA, POSTELJA. VČASIH SE V TA DNEVNI RED VRINE SE KAKA KULTURNA PREDSTAVA ALI ZABAVA, MALO PROMENADE IN S TEM JE ZAKLJUČEN DNEVNI RED VEČINE ŠTUDENTOV. V TEM ENOLICNEM PONAVLJANJU PRAV GOTOVO MANJKA VAŽEN CLEN, TO JE ČAS, KI NAJ BI GA ŠTUDENTJE POSVETILI ŠPORTNI KULTURI. TA ČAS BI SAMO OMOGOČIL INTENZIVNEJŠO IZBRABO OSTALEGA ČASA. MOJ NAMEN NI, DA BI GOVORIL O NUJNOSTI ŠPORTA ZA MLADEGA CLOVEKA, POSEBNO ZA ŠTUDENTA, KI VES DAN PREKLADA SVOJE OKORELE UDE PO OGULJENIH KLOPEH. POVEDATI HOČEM LE, DA BO TREBA V BODOČE RESNEJE MISLITI O MASOVNOSTI ŠPORTA NA NAŠI UNIVERZI.

Posamezne sekcije študentskega kluba »Olympie« so skušale vključiti v svoje vrste čim več študentov, vendar v mnogih primerih ni šlo dlje od dobrega začetka, ker so se kmalu spoprijeli z najrazličnejšimi težavami in zanimanje študentov je konstantno upadalo. Vsako leto so te sekcije skušale privediti medfakultetna tekmovanja, ki naj bi imela namen razgibati šport po fakultetah, vendar tudi ta niso rešila splošnega problema, saj so tu predvsem tekmovali tisti, ki se že itak udeležujejo pri kakem drugem klubu. Le malo je bilo »amaterjev«, pa četudi so bili, niso to medosegali kakšnega športnega razvoja, ker so vsa tekmovanja obsegala le majhno število tekem. Poleg tega se je teh tekmovanj na-

vadno udeležilo le manjše število fakultet, kar so precej zavržili tudi posamezni športni referenti po fakultetah, ki so samo prejemali obvestila o tekmovanju, niso se pa potrudili, da bi pomagali uresničiti vsaj to sugestijo športnih sekcij.

Kadar govorimo o športu na univerzi, se končajo naši pogovori v začaranem krogu: igrišča, telovadnice, denar... V resnici so vse te stvari v zelo žalostnem stanju, vendar ne tako, da bi nas že sama misel na to odvračala od vsakega nadaljnjega poskusa za kakršnokoli rešitev problema, posebno zato, ker bo treba še dolgo čakati, da bodo vsa ta vprašanja idealno rešena.

Edina možnost, kako razmahniti šport v sedanjih okoliščinah, je v dobri organizaciji tekmovanj na fakulteti sami. Na bližajočih se skupščinah ZSJ po fakultetah, naj bi študenti posvetili več časa vprašanju športa. Na vsaki fakulteti naj bi se izvolil športni referent, ki bi sestavil športno komisijo. Za vsako športno disciplino naj bi odgovarjal eden, ker je dosti lažje šestim ali sedmim ljudem zbrati več ljudi kot enemu samemu. Ta športna komisija bi z majhnimi sredstvi lahko uspešno izvedla razna tekmovanja med letniki. Za vse to bi bilo potrebno samo nekaj sredstev za nabavo potrebnih žog in preprisan sem, da bi se le-ta marsikje dobila, če bi se pokazal pravi interes. S povečanjem dotacij za šport na univerzi, bi se morale odobriti tudi posameznim združenjem določene vsote. Športni referenti na fakultetah naj bi redno hodili na sestanke športne komisije pri UO, ki bi tako najlaže koordinirala delo po fakultetah. Tudi vprašanje igrišč ni nerešljivo problem. Pri naših študentskih domovih bi se dalo urediti z malo dobre volje v kratkem času nekaj igrišč. Prav tako bi bilo treba pospešiti gradnjo športnega parka v Tivoliju, pri čemer bi lahko tudi mi študentje doprinesli svoj delež. Začasno bi lahko izkoristili prosti čas na igriščih telesno vzgojnih društev v Ljubljani. Nekatera društva so razumevala naše potrebe ter nam jih odstopila za določen čas. Tako je »Svoboda« na Viču dala na uporabo svoje nogometno igrišče vsak ponedeljek in četrtek popoldan za odigranje medfakultetnega nogometnega prvenstva. Tudi nekaj telovadnic je uspelo dobiti našim sekcijam za zimске treninge (na Taboru za košarko, na klasični gimnaziji za odbojko ter na osnovni šoli Ledina za judo). Nogometaši so že pričeli z novim medfakultetnim tekmovanjem. Prijavilo se je osem ekip, ki se bodo v jesenskem in pomladanskem delu pomerile za prvenstvo univerze. V telovadnicah, ki jih imamo na razpolago, bi lahko izvedli preko zime medfakultetna prvenstva v košarki, odbojki in namiznem tenisu. Vsekakor bodo smučarji lahko prišli na svoj račun, če jim bo zima naklonjena. Svoje moči pa bodo pomerili na tradicionalnem univerzitetnem prvenstvu. Strelci bodo organizirali še masovnejše medfakultetno prvenstvo kot v preteklem letu. Najprej

bodo kvalifikacijska prvenstva po fakultetah, kjer bo lahko sodelovalo veliko število študentov. Naboljši se bodo nato pomerili z reprezentancami ostalih fakultet. Tudi »judoisti« nameravajo bolj popularizirati ta šport s propagandnimi nastopi. Mnogo bolj bi lahko v zimskem času poživili šah, ker ne zahteva posebnih prostorov in rekvizitov. Lahko bi privredili medfakultetno prvenstvo po ligah ali kup-sistemu. Upam, da se bo ta šport bolj razgibal, saj ima vse možnosti. Kljub neidealnim pogojem imamo mnogo možnosti, ki bi jih lahko izkoristili z malo več iznajdljivosti in volje.

L. I.

Medfakultetno tekmovanje v

Kakor v lanskem, je tudi v letošnjem letu prevzel organizacijo medfakultetnega nogometnega tekmovanja ANK Olympia. Lepa vsota denarja je vložena v organizacijo tega tekmovanja. Organizatorji hočejo pripraviti tekmovanje kar najbolj brezhibno in enotno ter zagotoviti nastopajočim primerne pogoje tekmovanja. V tem je društvo v celoti uspelo.

1. kolo AGG : AVG in ES : PMF 11. XI. EP : MS in RMK : VPS, DIF 14. XI.
2. kolo AGG : ES in AVG : PMF 18. XI. EP : VPS, DIF — MS : RKM 21. X.
3. kolo AGG : PMF in AVG : ES 25. XI. — EM : RKM in VPS, DIF : MS 28. XI.
4. kolo AGG : EP in AVG : MS 2. XII. — RMF : VPS, DIF — ES : RKM 5. XII.
5. kolo AGG : MS in EP : AVG 9. XII. — PMF : RKM in ES : VPS, DIF 12. XII.
6. kolo AGG : RKM in AVG : VPS, DIF 18. XII. — ES : EP in PMF : MS 19. XII.
7. kolo AGG : VPS, DIF — AVG : RKM 23. XII. — ES : MS in PMF : ES.

Pravico, da tekmujejo, imajo vse fakultete ljubljanske univerze, kakor tudi VPS in DIF, nastopajo pa lahko vsi študentje, ki se izkažejo z indeksi. Pravila za tekmovanje so ista kot pravilnik za tekmovanje v nogometu ljubljanske podzveze, z

Doprrečni študent

(Nadaljevanje z 2. strani) nje kot tudi prihodnje. Zato moramo gledati nekoliko dlje in se ne ustavljati le ob določanju: to se bo dalo prestrukturirati v dveh mesecih, ono pa v pol leta. Univerza nam mora dati visokokvalificirane strokovnjake, ki bodo sposobni samostojno reševati vse probleme, ki se bodo pojavljali na njihovih delovnih mestih, ki pa bodo tudi sposobni delovati v družbenem življenju in se boriti za njegov napredek. To na ne bo mogoče, če bo univerza usmerjala svoje študente le k čim hitrejšemu študiju, onemogočala jim pa vsakršno drugačno dejavnost, namesto da bi jih z vsebino svojega dela navajala na čim aktivnejše vključevanje v družbeno dogajanje.

Zivimo v času, ko borba za nove družbene odnose zahteva čim večje vključevanje mladine v tem boju. Zato se mora mladina že zgodaj seznaniti z družbenimi problemi in z borbeno za novo stvarnost. Pri tem ima lahko velik pomen ideološko - politična vzgoja na univerzi, ki pa pri nas še ni izvedena. Zato je edina oblika vključevanja mladine v družbeno dogajanje delo ZSJ v njenih združenjih, pokrajinskih klubih, kulturnih sekcijah itd. in delo v drugih množičnih organizacijah. Ugotovit moramo, da študenti pravzaprav kljub vsem glasovom o njihovi pasivnosti v študentski organizaciji in drugih organizacijah veliko delajo. Zaradi podoče, ki jo ima naša univerza danes, je to delo v političnih organizacijah objektivno in družbeno enako pomembno kot študij. Delo študentov v teh organizacijah se bo še povečalo.

Važno mesto v življenju mladine zavzema tudi športno udeleževanje. Pri določanju vsebine pojma »poprečni študent« bomo zato morali upoštevati tudi družbeno - politično delovanje in športno udeleževanje študentov.

Zvedeti se moramo, da je treba naši univerzi ustvariti podoben, ki bo ustrezala zahtevam stvarnosti, tako sedaj

IV. študentski šampionat Jugoslavije v streljanju

TRIUMF zagrebških študentov

Zagrebčani odnesli tri pokale. Magda Herold junak šampionata. Ljubljanski študenti so zatajili. Rems Fedor rešil čast ljubljanskih študentov. Številčno najbolj zastopan šampionat od sedaj.

9. in 10. novembra so se četrtič po vojni pomerili jugoslovanski študentje v streljanju. Tokrat je bila poverjena organizacija državnega prvenstva Akademski strelski družini — Olympia in komisiji za šport UOZSJ ljubljanske univerze. Kljub pomanjkanju finančnih sredstev, kar je že v navadi pri študentskem športu, je šampionat le uspel. Za to se moramo zahvaliti Strelski zvezi Jugoslavije in Slovenije ter športnemu odboru študentov Jugoslavije in komisiji za šport ljubljanske univerze, ki so z materialno pomočjo omogočili to vidno športno manifestacijo jugoslovanskih študentov.

Slavnostni otvoritvi na strelišču ob Dolenjski cesti so prisostvovali tov. Perovšek Franc, predsednik Univerzitetnega sveta; Vrhunc Janez, predsednik UOZSJ; Levajec Ljubica, sekretar športnega odbora študentov Jugoslavije; Marn Miro, sekretar Strelske zveze Slovenije in Kavčič Niko, predsednik Sveta za telesno kulturo OLO Ljubljana. Prvega dne tekmovanja je šampionat obiskal tudi predsednik OLO Ljubljana tov. dr. Marjan Dermastija.

Ob otvoritvenih besedah tov. Zvečiča Vojislava, predsednika ASD Olympia, so tov. Perovšek, Marn in Kavčič oddali častne strele in s tem odprli letošnji študentski strelski šampionat. Ze prvi dan tekmovanja je prinesel nov rekord v disciplini — malokalibrska puška za žene — Zagrebčanka Nada Dozet je dosegla 559 krogov in s tem postala nov študentski prvak Jugoslavije. Dosedanji rekord Heroldove je preseglal kar za 22 krogov. Zagrebčanke so tudi ekipno zmagale in odnesle pokal rektorja univerze v Ljubljani.

V streljanju z vojaško puško smo pričakovali boljše rezultate. Ljubljanski študentje niso pokazali dovolj poštovanosti. Kljub Remsovi zmagi med posamezniki, je ekipa kot celota razočarala naša pričakovanja. Pokal športnega odbora so odnesli Beograščani. Magda Herold je z enakim številom krogov kot zmagovalca pokazala, da vojaška puška ni monopol moških.

Drugi dan tekmovanja so se študentje pomerili v streljanju s precizno malokalibrsko puško. Heroldova je zopet pokazala svoje visoke kvalitete. S prepričljivo zmago, kljub resni konkurenci, je za 18 krogov izboljšala dosedanj študentski rekord in z 1140 krogov postala novi študentski prvak. Tudi v

garderobo, toplo vodo za umivanje itd. Poleg tega je nakupil dve garnituri oblek in čevlje ter poskrbel za sodniško vodstvo na tekmah. Za zmagovalca prvenstva je pripravil lep prehodni pokal, kar je vsekakor primernejše od denarnega nagajanja, ki je v praksi na enakih tekmovanjih v Sarajevu in drugod.

Za letošnje prvenstvo je prijavljenih 8 fakultet: arhitektura, gradbena geodezija (AGG), agronomski veterinarska gozdarstva (AVG), elektrotehnika (ES), prirodoslovno matematična filozofija (PMF), ekonomsko pravna (EP), medicinsko stomatološka (MS); rudarska, metalurška, kemična (RMK); VPS in DIF.

Tekmovanje bo v jesenskem delu potekalo po sledečem programu. Zaradi pomanjkanja prostora navajamo ekipe posameznih fakultet z zgoraj določenimi kratkimi. Vse tekme se bodo odigrale v ponedeljekih in četrtek, prva navedena ob 10 h popoldne, druga pa ob 18-h popoldne.

Ko to pišemo, bi morala biti že odigrana prva polovica 1. kola. Rezultatov žal ne moremo sporočiti, ker tekme niso bile odigrane. Dopoldanska je odpadla vsled dežja, za popoldnansko pa je bilo vse prav vzorno pripravljeno, le ene ekipe ni bilo na igrišču, zato bodo tekme odigrane naknadno. Upamo, da se to ne bo več ponovilo, saj vendar študentje ne smejo razočarati organizatorja prvenstva, ki nam je z mnogo volje pripravil res odlično pripravljeno tekmovanje.

Športni referenti na posameznih fakultetah, naj izberejo za nastop vse nogometaše, da bo tekmovanje čim kvalitetnejše in kar najbolj množično. Mnenja smo, da bi se pri SD Svoboda dalo izposlovati igrišče tudi za trening posameznih ekip, saj je menda še mnogo prostih terminov. Organizacijo tako širokega tekmovanja je delno omogočilo tudi precejšnje zanimanje za nogomet, ki bo tako sčasoma prišel do ugleda, množičnosti in kvalitete tudi med študenti.

Velkoverh

Kinematografsko podjetje

V LJUBLJANI

V svojih kinematografih Union, Komuna, Sloga in Viš bomo predvajali do konca tega leta te filme:

- Japonski film »ATOMSKA BOMBA NAD HIROŠIMO«
- Amer. barvni film Cinemascope »DOLINA NASILJA«
- Jugoslovanski film »V SOBOTO ZVEČER«
- Francoski barvni film »FRANCK CAN CAN«
- Francoski barvni film »SVET TIŠINE«
- Jugosl. barvni film »POP ČIRA IN POP SPIRA«
- Amer. barvni film »PONY EXPRES«

CENJENIM OBISKOVALCEM SE PRIPOROČAMO ZA OBISK!

IV. STUDENTSKI ŠAMPIONAT JUGOSLAVIJE V STRELJANJU

TEHNIČNI REZULTATI

VOJAŠKA PUŠKA

Moštveno: 1. Beograd 2130 krogov; 2. Ljubljana 2093 krogov; 3. Zagreb 2093 krogov; 4. Skoplje 2095 krogov; 5. Sarajevo 1999 krogov.

Posamezno: 1. Rems Fedor (Lj) 458 krogov; 2. Herold Magda (B) 458 krogov; 3. Zak Ljubomir (S) 445 krogov; 4. Lukarev Nikola (Sk) 445 krogov; 5. Anić Krešo (Z) 441 krogov.

MALOKALIBRSKA PUŠKA ZA ČI-NICE

Kolpino: 1. Zagreb 1530 krogov; 2. Sarajevo 1518 krogov; 3. Ljubljana 1515 krogov; 4. Bratstvo in jedinstvo 1496 krogov; 5. Skoplje 1275 krogov.

Posamezno: 1. Dozet Nada (Z) 559 krogov; 2. Herold Magda (B) 557; 3. Kastelic Joža (Lj) 538; 4. Dautović Mira (S) 526 krogov.

VOJAŠKA PISTOLA — CARACAS PROGRAM

Kolpino: 1. Zagreb 117-978; 2. Ljubljana 117-945; 3. Skoplje 114-988; 4. Beograd 105-984.

Posamezno: 1. Jocić Vojislav (Sk) 30-269; 2. Gašperević Rene (Z) 30-268; 3. Sekne Stane (Lj) 30-253; 4. Kutile Ivan (Z) 30-253; 5. Premelić Jure (Lj) 30-239.

PRECIZNA PUŠKA

Kolpino: 1. Zagreb 3387 krogov; 2. Beograd 3377 krogov; 3. Ljubljana 3244 krogov; 4. Sarajevo 3151 krogov.

Posamezno: 1. Herold Magda (B) 1140 krogov; 2. Anić Krešo (Z) 1133 krogov; 3. Dozet Nada (Z) 1128; 4. Nikolić S. (B) 1120 krogov; 5. Jocić Miro (Z) 1119 krogov.

ENO URO MED SMUČARJI »OLYMPIE«

Obiskali smo jih na treningu v telovadnici

Klasične gimnazije

Po pravici povedano sem bil že kar sit lepe jeseni. Komaj sem čakal, da se pooblaš nebo in da začne padati. Ljubljanskim vrcmenarjem ne verjamem nič več, odkar so nam že konec oktobra obetali sneg, pa ga ni bilo od nikoder. Nestrpnost sem opazoval Luno, kdaj bo dobila sij. No, vendar bo nekaj! Ohladilo se bo in v hribih bo zapadel prvi sneg.

Treba bo malo med smučarje študente. Kako imajo že treninge? Jih že imamo! Vsako sredo od 18. do 19. ure v telovadnici klasične gimnazije. Hitro sem se napotil v to hišo. Poznam jo še dobro. Skoraj ne bi verjel svojim očem. Telovadnica na novo prepleksana, urejene higienske naprave. Tukaj lahko dobro vadijo naši smučarji.

V slačnici jih je že nekaj! Med njimi tudi tovariš Rajhman. Takoj sva bila v živahnem pogovoru. Koliko treningov ste že imeli? Tril No, malo začudeno sem ga gledal. Stojimo že prav blizu zimске sezone in s tremi treningi res ne vem, če bodo kaj izboljšali. Upajmo, da bo še dolga jesen. Seveda, fantje so bili domo, kjer so med drugim včasih tudi nehoti malo vadili, kar jim bo pozimi samo koristilo.

Udeležba na treningu je srednja. Povprečno pride na trening 11 študentov. Studenti ni. Žalostno, toda resnično. Pri takem velikem številu študentov na univerzi. Saj jih ne razumem. Kaj jim res ni do zdravja, lepe zimске narave in prijetne zabave? Kako, da ni nobene študentke, ki bi želela tekmovati v zimskem športu?

Ze na prvi pogled vidimo, da je pred odborniki vrsta problemov, ki jih bo treba rešiti hitro in odločno.

Od starih znancev je bil v telovadnici le Miha Remec. Pravi, da se je letos pripravil za smučanje na praks v Nemčiji. To se mu tudi pozna. Precej več ga je kakor lani. Upajmo, da bo kmalu izgubil nepotrebnih kilogramov, kar velja tudi za ostale. Trening vodi absolvent VSTV Marko Logar. Za začetek je premagovanje ovir, vaje za skočno moč, nekoliko za raztegljivost in večjo gibljivost sklepov, na koncu pa še žoga v obliki rugby-košarke, ali kakor se temu strokovno pravi »halka«. Tako se vsi dobro razgibajo in upajmo, da jih zima ne bo ujela nenpripravljene. Opazil pa sem pri vseh — so tudi častne izjeme — da jim primanjkuje spretnosti. Kako bo šele med vrati slalom? Fantje, žogo v roku, pa dajmo, dokler je še čas. Ne pozabite tudi na gimnastiko, da se nekoliko zmehčate, sicer bo žalostno na smučeh. Se je čas! Treba pa ga je dobro izkoristiti. Nekaj me še teži. Enkrat na teden treniraj in odločno premalo. Če nam bo vreme naklonjeno, bi lahko vadili enkrat tedensko tudi na prostem. Slačnice bi imeli pri igralnih tenisa ali košarkarjih, je menil ing. Boris Zupančič, ki se tudi pripravlja za nekatere nastope. Pravi, da bo iz pietete tekmoval na študentskem prvenstvu. Prav je tako!

Ce pa denarja ni, adijo lepe dni...

Vse bi se dalo urediti, če ne bi bilo vedno vprašanje denarja. Smučarski klub »Olympia« stopa v novo sezono s šestimi »metulji«. Saj je kar smešno. Kako moremo potem še govoriti o kakšni načrtni množičnosti? Zakaj čim več ljudi v naše sekcije, ko jim ne moremo ničesar nuditi? Tekmovalcu moramo dati vsaj dobre smuči, če hočemo, da bo posegel v borbo za boljše mesto. Kje je pa še ostala oprema, kje je vadba? Za naš ljudski šport bi morali pač nekaj več žrtvovati, sicer nas bodo ostale republike kmalu prehitele. Verjemite, še tako iznajdljivi športni delavci si ne more pomagati. Upajmo, da bomo vendar uspeli premagati težave in postaviti smučarje na trda finančna tla.

članstvom nismo preveč zadovoljni.

Nameravamo reorganizirati naše članstvo. Sklicali bomo sestanke vseh članov, da se pogovorimo, kako in kaj nameravamo. V kolikor se vabilu ne bi odzvali, jih bomo obiskali doma, da vidimo, na koga moremo še resno računati. Rajši imamo manj članov, pa tiste dobre. Strinjamo se z vami, L. korajžno naprej! Vključite v svoje vrste čimveč novih smučarjev, kar bo najboljši dokaz za pravilno delo.

Kako pa oprema? Mislim predvsem na smuči.

Dobil sem lakonski odgovor: slabo. Smuči, ki smo jih kupili v »Elanu«, so že vse popravljene. Novih sploh nimamo in ne vemo, kaj bomo dali našim tekmovalcem. Cene so se zopet dvignile, tako da si tekmovalci ne morejo oskrbeti smuči sami.

(Nadaljevanje s 5. strani)

Prolog je skušal rekonstruirati oktobrsko dogodio in postaviti dogajanje med mornarji v določen zgodovinski okvir. Lenin razglasi revolucijo. Maks Furijan v viogi Lenina je skušal podati lik voditelja — diktatorja in človeka, pri čemer pa je bil samo diktator. Uspej pa je rekonstruirati in oživiti to pomembno zgodovinsko osebnost po slikah, ki prikazujejo Lenina v raznih zgodovinskih položajih med delavci.

Se slabo je bilo z epilgom. Hotena prizadevnost režiserja Bratka Krefta, da bi z nekimi zunanjimi sredstvi dal predstavi čim bolj slavnostno izgled, je dosegel čisto nasproten učinek. Kajti samo zunanji teatralno — patetični izraz, ki ne nudi gledalcu nobenega globljega doživljanja, je porušil tisti učinek, ki ga je napravil kolektiv ljubljanske drame s prizadevanjem na igro v Optimistični tragediji. S tem koncem pa je umetniško — politična drama postala kričevna agitka. Čista umetnost, s svojo živostjo, pristnostjo in svežino na vsak način močnejše in prepričevalnejše učinkuje na gledalca, kot pa prisiljena, neživljenska agitacija.

Scenski okvir, ladja v futurističnem slogu, je bil zanimiv, vendar ni bil stilično enoten, ker je prešel v realizem. Odstranitev odrskega okvira je zahtevala igra sama in je ustrezala. Med igralci sta zlasti izstopala Stane Sever in Vika Grilova. Vsi s svojo prizadevno, doživeto, svojsko in življenjsko igro. S tanko-

čutnim razumevanjem je pokazal razvoj od vseh razkanih človeka, ki ga je revolucijski vihar sprva vznemirjal, potem pa pogledal za seboj, do človeka, ki je našel v sebi trdnost, da, če ne za stalno, pa vsaj začasno.

Vika Grilova je imela težavno nalogo: ne zapasti patosu, ki bi bil neučinkovit in odbijajoč in ostati čista z izrednimi moralnimi kvalitetai. To ji je z nje-nim igro uspelo pokazati.

Ruska poktohrska dramatika je pri nas skorajda nepoznana. Za slovenskega gledališkega obiskovalca se ruska dramatika pri Čehovu in Gorkem neha. Srečanje z Optimistično tragedijo in Drami ni bilo natiopelje zaradi omejenih režijskih dodatkov. Tragedija sama pa ima mnogo povedati vsakomur, ki je pripravljen odklanjati in ki ima voljo razmiseliti o njej. France Vurnik

RUMENA STAVBA na Cojzovi cesti

Misli, ki bodo nekoč ustvarjale. — V hiši z ozkimi stenami se ne more udomačiti modern način študija. — Na zapadu in v Sovjetski zvezi končajo že v štirih letih. — Nujno bodo morali skriti študijski program v prvem in drugem letniku. — Zaenkrat še nobenih pravih načrtov. — Predavanja zdaj tu, zdaj tam. — Če je človek optimist in ima voljo. — Ravne črte iščejo novih smeri. — 80 odstotkov članov ZSJ. — Na 30 študentov en asistent. — Arhitektura je študij, ki zahteva prakso.

Ob čenjakovski most je priprava Cojzova cesta. Dviga se, kot bi hotela proč od vode. Spremlja jo nekaj dreves. Hiše. Med njimi dvonadstropna rumena stavba. Oken stoji v treh vrstah in poslušajo. Morda slemenje ceste. Morda poslušajo veter in liste, ki za hip obarvajo steklo. In tonejo v pločnik.

Jutro je megla. Luči so utrjene, čeprav so šele pričele žveti. Vrata nad petimi stopnicami požirajo plase, risalne deske in zvike papirja. Študenti oddelka za arhitekturo prihajajo v svoj drugi dom. Mogoče še četrte ure in vsa predavalnica bo zaživela na tabli. Zaživela bo v likih, črtah, v številkah, formulah, enačbah. In to življenje se bo zrcalilo na obrazih vseh mogočih razpoloženj.

Pod stropom so misli. Te bodo nekoč ustvarjale. Mogoče lepe stavbe, spremljevalke cest. Morda notranja oprema iz navpičnih in vodoravnih ploskev, med katerimi bo človek — doma. Ali pa ozadje pred filmsko kamero, kjer bo igralec živel nekaj drugega kot samega sebe.

LE ZVEČER IN — PONOČI

Hiša je stara. Med njenimi ozkimi stenami se ne more udomačiti modern način študija. Nekako pred tridesetimi leti je znan arhitekt Plečnik uvedel to, še danes predvsem seminarjsko delo. Menda ni treba poudarjati, da se študij s tem močno zavleče. Na zapadu pa tudi v Sovjetski zvezi lahko končajo že v štirih letih. Pri nas najboljše v šestih, sedmih. Borijo se za izboljšanje. Koliko stvari bi bilo treba izpopolniti, predugačiti. Nujno bodo morali skriti študijski program v prvem in drugem letniku. Nekateri predmete bi združili. Na primer kemijo in poznavanje materiala. Snovi je odločno preveč. Ves dan moraš sedeti na predavanjih. Ker ni knjig niti skript, risati moraš le zvečer in — ponoči.

Najlepše bi seveda bilo, da bi risali samo v šoli. Ampak prostorov ni. Na temnem sta predvsem prva dva letnika. Risati morajo doma. Tam si brez strokovnega nadzorstva. Napraviš napako in pot se konča.

Ampak s prostori težko če bo kdaj bolje. Vsaj kmalu ne. Zaenkrat še nimajo nobenih pravih načrtov.

OTOŽNE VEJE NAD VODO

Prvi letnik ima nekaj predavanj na Stari tehniki in Metalurškem inštitutu. Ker so predavanja zdaj tu, zdaj na Grabnu, morajo od ure do ure hiteti sem in tja. Nekdo bi lahko rekel, da je to zdravo. Po enurnem sedenju se mora človek vendar razgibati. In res so vsi dobre volje. In dekleta imajo rdeča lica. Dokler je samo jesen in deževje leži za hribi. Ko pa se ceste zasolze, ali ko pada sneg...

Letos je rumena hiša ob Cojzovi cesti dobila 120 novih prebivalcev. Prišli so od povsod. Z gimnazije, srednje tehniške šole. Kdo jim je pokazal to stavbo?

Marija je v sebi vedno čutila silo ustvarjalnosti. Včasih je risala sošolke in otožne veje nad vodo. To so bile sanje. Kopije sanj. Zdal pa jo je ustvarjati resničnost. Lepo resničnost z gladkimi pročelji in velikimi okni, ki se smejejo. Kakor otroci v soncu.

Zivljenje teče kakor voda pod tistimi otožnimi vejami. Veje pa so tudi vesela. Ona bo delala tolmune in zalivke, kjer bo voda za hip obstala. Samo za trenutek, da si odpočije.

DEKLE Z ŽIVIMI OČMI

Drago je resen fant. O arhitekturi je sanjal že v gimnaziji. Hotel se je dvigati. Zidati proti nebu. Le s težavo so ga starši preživljali. Zdal ima štipendijo in je vesel. Morda si je vse skupaj zamislil malo drugače. Ampak povsod ne more biti vse samo lepo. Študij je drag. Štipendija je majhna. Moral bi imeti risalno opremo. Bo že šlo. Pravi. Vse gre. Če je človek optimist in ima voljo.

Metka ima strašno žive oči. Ko govori, povedo več oči kot ustnice. Ponudila se ji je priločnost. Dobil je štipendijo in stopila v to rumeno stavbo. Vedno je bila drugačna kot druge. Imela je nekaj fantovskih lastnosti in se je zanimala za tehniko. Toda še vedno je dekle. Dekle z živimi očmi. In tako strašno bi rada napravila načrt za kuhinjsko opremo. Mo-

dermo, v miniaturo. Da bi se počutila kot v avtomobilu. Če bi pogledala skozi okno, bi bili na vejah cvetovi.

Risalnica. Bleda luč pomaga svetlobi, ki teče s šip. Prsti kopirajo lesene kvadre, perspektivno. Elipse plavajo s keramičnih posod in legajo na papir. Ravne črte se lomijo in iščejo novih smeri.

Novih smeri.

Tih pogovori se utapljajo v šumenju grafita.

DRUŽABNOST MED TORZI

Pravilo, da je družabnost na arhitekturi najbolj razvita. Bolj kot kje drugod. Pri tem imajo zaslug prav risalnice. Tu se zbirajo vsi in ob vsakem času. Seveda samo ob osmih zvečer. Takrat uganejo luči in risalnice se praznijo. (Menda imajo premalo denarja.) Drugače pa je živahno. Med šestimi, tridesetimi. Med torzi in glavami za prostoročno risanje. Mlad ljudje se spoznavajo. V priložnost vzhajajo teko pogovori o aktualnih stvareh. Razvijajo se mnenja in oblikuje se smer, ki bo čez nekaj let dvigala s tal svoja mesta...

»NOVINCU NA POT«

● Študentje prvega letnika so zelo ugodno ocenili brošuro »Novincu na pot«, ki jo je izdalo združenje študentov strojništva ob pomoči nekaterih profesorjev. Brošura govori o strukturi univerze, o organizaciji ZSJ na oddelku za strojništvo in daje novincem mnoge praktičnih in koristnih nasvetov.

ZE SEDAJ SKRBE ZA PRAKSE

● Da bi bile počitniške prakse, ki jih bodo dobili strojniki preko organizacije IASTE in SVI, pravilno razdeljene, že sedaj sestavljajo »rang-liste« v IV. in V. letniku ter med absolventi. Tako bo šel na prakso res le tisti, ki je dober študent in ki dela v študentski organizaciji.

TO NI PRAV

● Ob vsakoletnem pregledu o upravičenosti bivanja posameznih študentov v naselju, je komisija letos nepravilno postopala do študentov medicinske, saj je izenačevala dobo njihovega študija s študijem na prirodoslovni fakulteti. Pri tem pa je komisija pozabila, da znaša povprečna študijska doba na prirodoslovni fakulteti precej manj kot na medicinski. Treba pa je omeniti, da se študenti, ki so bili postavljeni na cesto, niso obrnili na združenje, ki bi jih gotovo podprlo.

Med tem pa delo ZSJ ni ravno v polnem teku. Pravzaprav je skoraj zamrlo. Gotovo so temu krive razprte med člani. Teh je 350, ali neka 80 procentov vseh arhitektov. Odpa-dejo predvsem starejši, absolventi, ki ne živijo več toliko s šolo. Kajti za roko jih že grabi svet.

Na združenje se ne zgodi nič posebnega. Mogoče bo kaj bolje zdaj, ko bodo imeli skupščino. Upajo, da se bo delo takrat spravilo v normalni tir. (V odbor mislijo poklicati mlade moči.)

STUDIJSKI ZAHTEVA PRAKSE

V samem združenju nimajo kakšnih drugih problemov. Hude je s študijem. Premalo je profesorjev, asistentov. Na vsake 30 študentov pride en asistent. Tako te težko delati.

Nekaj študentov je v službi. Honorarno. Tudi to zavlačuje študij. Absolventi se sploh radi prežgajajo zaposle. In diploma se vlečejo.

V zadnjem času te diplomiralo 45 študentov. Absolviralo pa jih je 150 do 200.

Arhitektura je študij, ki zahteva prakso. Mnogo prakse. Te se pri nas doka. S tujino pa je težko. In arhitekt mora imeti zveze z vsem svetom. Lani je bila razpisana samo ena praksa v inozemstvu. Letos bosta morda dve. Prav gotovo — seveda le ena.

V rumeni stavbi na Cojzovi cesti teče življenje. Ni več jutra. Listi padajo mimo oken. In za hip obarvajo steklo. Cesta teče k vodi. Ob vodi je še največ jeseni.

frane

Plenum ZSJ ljubljanske univerze

PROGRAMI- najvažnejši problem

DNE 8. NOVOBRA JE BIL PLENUM ZSJ NAŠE UNIVERZE. RAZPRAVLJAL JE O ORGANIZACIJSKIH VPRAŠANJH IN PROBLEMIH V MEDNARODNEM ŠTUDENTSKEM GIBANJU, PREDVSEM PA O STUDIJSKIH VPRAŠANJH V ZVEZI Z REPUBLIŠKIM ZAKONOM

Pri razpravah o delu in napa-kah združenj se plenum ni dolgo zadržal. Postavil se je na stališča, da ta vprašanja pri nas niso pereča.

Na kongresu Ljudske mladine Jugoslavije bomo študenti imeli referat o idejno-političnem delu, ki ga bo pripravil naš UO. Pojavila se je vprašanje, ali je ZSJ samostojna organizacija v okviru SZDL in LMJ, ali pa je le del LMJ. Toda ZSJ se v maršketem členu razlikuje od statuta LMJ in delo študentske organizacije je specifično. Nekateri problemi, tako n. pr. družbeno upravljanje, socialno-ekonomska problematika itd., se tičejo samo naš študentov. Za nadalje uspešno delo študentske organizacije in reševanje problemov na univerzi je gotovo potrebno, da obdrži svoj doseženi status samostojne organizacije.

Plenum je tudi razpravljalo o stanovanjski problematiki študentov, predvsem pa o problemih v zvezi z revizijo v študentskih domovih.

Predsednik UO ZSJ tov. Vrhunec je med drugim poročal o preteklih mednarodnih študentskih konferencah in o udeležbi ZSJ na njih. Govoril je pa tudi o konferencah in seminarjih, ki

bodo še letos ali pa v prihodnjem letu.

Največ razpravljano pa je bilo o študentskih problemih. Pokazalo se je, da so najvažnejši študijski problemi.

Če bomo hoteli skrajšati študij na naši univerzi na 4 oz. 5 let, bomo morali skriti predvsem programe. Ko se borimo za skrajšanje študijskih programov, moramo tudi zahtevati od profesorjev, ki so zakon sestavili in sprejeli, da nam dajo moralno podporo in da začnejo reševati te probleme. Zakon ni samo stvar študentov, ampak tudi profesorjev in izvršnega sveta.

Kako naj študentje n. pr. sami rešimo primere, ko profesorji študijski načrt, ki je prej veljal za 6 let, enostavno izdajo kot nov študijski načrt, po katerem bodo lahko študenti diplomirali v 4 letih?

Se v novembru bo ZS skušala pripraviti sestanek predstavnikov združenj s tov. Perovškom, novim predsednikom univerzitetnega sveta in tov. Kavčičem, podpredsednikom izvršnega sveta. Na njem bodo razpravljali o perečih problemih posameznih fakultet v zvezi z novim zakonom.

Naselja in izključitve

Študenti komunisti iz Studentskega naselja so dne 7. in 14. t. m. imeli dva sestanka, na katerih pa so pravzaprav razpravljali o istih problemih: o življenju študentov v študentskem naselju in o nedavni reviziji v naselju.

Ugotovili so, da še vedno ni pravega študentskega življenja, ker je vse preveč raztrganosti in premalo povezanosti v neko organsko celoto. Med študenti je zaenkrat še bolj malo hotenja, to doseči. Celotno med komunisti je bilo bolj malo pripravljenosti, sodelovati v naporih pri ustvarjanju nove, globlje res študentske podobe naselja. Oblike dela, ki bi se jih dalo najti obilo, se pa seveda ne dajo vsiliti. Zato morajo komunisti

postati jedro oblikujoče se študentske skupnosti v naselju.

O problemih ob izključitvah iz naselja so bila stališča in gledišča posameznih komunistov precej različna. Pri nekaterih osebno prizadetih komunistih je bilo videti bolj malo družbene zavesti. Prevladalo pa je mnenje, da naj bodo ugodnosti stanovanja v študentskem naselju deležni le tisti, ki redno študirajo in ki so v težkih ekonomskih pogojih. Seveda so prišli izključitve v neprimernem času, namreč na zimo, zato se bo treba potruditi, da se bo našla v vseh primerih res pametna rešitev. Sestavili so tričlansko komisijo, ki bo pomagala kuratorji komisiji za pritožbe pri reševanju pritožb prizadetih študentov.

POTREBNO JE SODELOVANJE VSEH

● Ob številni udeležbi je bila 7. novembra redna letna skupščina študentskega združenja medicincev in stomatologov. Po predsednikovem poročilu so obširne poročali zastopniki sekcij in komisij. Tako je sekcija za mednarodno zvezo zagotovila lani 56 praks v inozemstvu; nekateri študentje praktičanti pa so si poiskali raje fizično delo. Kritizirana je bila tudi revizijska komisija Univerzitetnega odbora, ki je kljub predlogu združenja medicincev storila po svoje. Uspešno je delovala sekcija za športno medicino na strokovnem in športnem polju. Socialno ekonomska komisija pa bo letos poleg povečane skrbi za nižje letnike prevzela kontrolo nad zdravstvenim fondom in se povežala z upravami študentskih domov. Slabše je delovala kulturna komisija, ki se prvo leto še ni prav znašla. Delo študijske komisije je bilo obsežno, saj je izdelala skupaj s fakultetno upravo 6-letni študijski načrt, ki pa zaradi novega univerzitetnega zakona verjetno ne bo veljaven. V diskusiji je bil poudarek na študentskih problemih. B. A.

Potrebne so temeljite spremembe

Dne 9. novembra je bila redna letna skupščina študentov strojništva. Skupščini so poleg velike večine vseh študentov prisostvovali še profesorji, asistenti in predstavniki bogoigrske in zagrebške fakultete za strojništvo.

Ko so govorili o novem zakonu, so ugotovili, da bo treba urediti študijske načrte in programe. Temeljito pa bi se tudi morala izboljšati materialna baza študija: potrebovali bi večje predavalnice, več asistentov, predvsem pa moderne risalnice.

Za ideološko-politično vzgojo študentov so imeli po letniški organizirane diskusijske popoldneve.

O praksah so menili, da bi pravilno nagajevanje za počitniško prakso v domači industriji v znatni meri odvrnilo naval od inozemskih praks. Praksa naj bi bila že v prvem letniku in potem vsako leto. Seveda pa bi se s tem delno povečala časovna stiska, ko bo študij lahko trajal le 4 leta.

Predstojnik oddelka ing. Likar je dejal, da so problemi predavalnic, risalnic itd. res pereči, potrebno pa je, da nadrejene organe s položajem in problemi tudi seznanimo.

Asistent ing. Oprešnik je menil, da študija ni mogoče končati v 4 letih v teh razmerah, ko morajo študenti letati po predavalnicah na vseh koncih Ljubljane, ko morajo delati zapise na kolenih ali pa kar stoje. Č. F.

ARA, SKRAJŠATI DOBO STUDIJA POMENI... ZMANJŠATI ŠTEVILO IZPITOV!

POGOVORI

Jaz nisem važen

Sedim v pisarni geografskega inštituta za mizo, polno zvitih zemljevidov. Izmikam se soncu, ki me slepi s spočitnimi žarki zgodnjega dopoldneva in poslušam tov. Habičev, študenta III. letnika geografije. Kot predsednik kluba študentov geografije hoče najprej povedati nekaj o njegovem delu v preteklem letu.

— Dalj časa ni bilo pravega življenja. Lansko leto pa nam je vseeno uspelo med študenti ponovno vzbuditi zanimanje za delo v klubu. Seveda še vedno iščemo metodo, s katero bi pritegnili k sodelovanju čim več študentov.

V klubu smo priredili več ekskurzij, tako čez kotilno reko Pivke na Nanos in čez Kamniško Bistrico na Kamniško sedlo. Razen tega smo prirejali na inštitutu vsako sredo sestanke. Poseben dogodek je bila izmenjalna ekskurzija s poljskimi študenti. Vodilni namen kluba v vsem njegovem delovanju pa je: vzbuditi med študenti zanimanje za samostojno reševanje mnogoterih problemov in nalog geografije, ki se ra-
— sedaj nahaja v fazi prenavljanja. Geografija zapušča stare poti in skuša vjaviti nove samostojne poglede in metode, s katerimi bi se enkrat za vselej pravilno osamosvojila v sklopu drugih družbenih naravoslovnih ved.

— Imate za delo v letošnjem letu kake nove načrte?

— Predvsem bomo skušali še popolneje izvesti dosežanje. Prizadevali si bomo tudi za večjo povezavo z geografskimi klubi v ostalih republikah in drugih državah. Živahne stike imamo že z zagrebškimi, sarajevskimi in beografskimi klubom. Takšna vzajemnost je namreč zelo vzpodbudna in koristna ter zato tudi vsestransko zaželjena.

Nenadoma ga prekinem:

— Sicer pa nisem prišla zato, da napišem uradno poročilo o delu vašega kluba. Prišla sem zaradi tebe.

Nemirno zgame z glavo in se začudi:

— Zaradi mene? Jaz vendar nisem važen. Prav nič posebnega nimam povedati.

— Kaj pa tvoja seminarska naloga, za katero si prejel Prešernovo nagrado?

— Ah, to! Ne bi si upal trditi, da je to kaka izredna stvar. Doma sem z Vrhniko in zato mi je bilo raziskovanje geografije rojstnega mesta mnogo lažja stvar.

— Te je k izbiri naloge napeljavalo nagnjenje do domačih lepot?

— Da mi je rojstni kraj pri srcu, je razumljivo. Vendar pa sem si nalogo izbral predvsem zaradi tega, ker je Vrhnika zanimiv primer mesta, kjer so še sedaj sledovi rimske naselitve in drugih značilnih zgodovinskih obdobj.

Sicer pa se bolj kot za okolico Vrhniko zanimam za kraško morfologijo, ki me je privlačevala že v gimnaziji. Med počitnicami sem se ukvarjal z geomorfološkim pregledom Trnovskega gozda.

— Iz lastnega nagiba?

— Da. Zahvaliti pa se moram prof. Meliku, ki mi je omogočil uresničiti mojo željo.

— Kaj pa študijski in drugi problemi na vašem oddelku?

— Študijski problemi? Seveda so. Naj povem le, da študira geografijo sto študentov, imamo pa samo dva predavatelja: prof. Melika in prof. Iličiča, enega asistenta in štiri demonstratorje. Čeprav le-ti storijo vse, kar je v njihovi moči, je vseeno število predavanj in vaj premajhno za tolikšno množico študentov.

In še eno nelagodno vprašanje:

— Tvoji načrti za prihodnost?

— Rad bi še naprej delal na znanstvenem področju, zlasti bi želel raziskovati Vrhniko, ki je zelo neraziskana. Dela je dosti, pa tudi navdušenih geografov ne manjka.

Se nekaj zaključnih besed in poslovila sem se. Trenutek nato sem se že spuščala po stopnicah. Vesela sem bila Habičeve jasne, preproste besede. Njegova nevsipljiva zunanost in odpor, da bi govoril o sebi, sta mi odkrili človeka in študenta, kakršnega ne sreča pogosto.

mm

